

กระโถนข้างธรรมาสี

ฉบับที่ ๓๒ เดือนตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

รูปที่ 01
หน้าปกแรก

เสียงอาวุธปะทะกัน เหมือนกับมีกองทัพโบราณ กำลังรบราฆ่าฟันกัน อย่างเอาเป็นเอาตาย และไม่ใช่ว่าได้ยืนกันแค่คนสองคน บางทีทหารทั้งกอง พันได้ยืนพร้อม ๆ กัน แต่เมื่อตามหาเข้าจริง ๆ ก็ไม่รู้ว่าจะมาจากรั้วไหน?

หลวงพ่อบอกว่าไปบูดงค์ มีขบวนทิพย์ดุริยางค์ ตามขบวนล่องไป ตลอดทาง เมื่อเห็นว่าไม่สนใจจริง ๆ พวกเล่นโหม่งมาทั้งขบวนเลย ทั้งโห่ ทั้งแห่พร้อมสรรพ หรือพระบางท่านกำลังอดอาหาร ได้ยินเสียงขลุ่ย มะพร้าว คำน่าพิกรอยู่ใกล้ ๆ แต่เดินตามไปเถอะ...เหนื่อยแทบขาดใจ ไม่ถึงซักที ไม่ทราบว่ามีจากปากฟ้าป้าพิมพ์านต์ไหน...?

ชีวิตทหารชายแดนนั้น อยู่ท่ามกลางแสงสีทีวีไลซ์อย่างน่าอัศจรรย์ แสงจากปากกระบอกปืนและพลุส่องสว่าง สีเขียวแดงเหลืองของระเบิด คิววันและกระสุนส่องวิถี เสียงสนั่นลั่นป้าของอาวุธสงครามนานาชนิดไล่ละ พระคุณท่าน...ใครว่าห่างไกลแสงสีอย่าไปเชื่อเชียว...เสียงสยองขวัญ ลึกลับประหลาดมากก็เจอมาแล้ว...เรื่องมันเป็นอย่างนี้...

คืนนั้น อาตมาอยู่กับ**สิบลีตรีมาโนด วานะวงศ์** และ **สิบลีตรีวั** สุดใจ อยู่เวรดึกที่หน้าฐานตามเคย ประมาณตีหนึ่งเศษๆ เสียงประหลาดอย่างหนึ่ง ก็ดังขึ้นอย่างฉับพลัน มันโหยหวนแซ่ซ่าไปหมด เหมือนกับมีกองทัพปีศาจนับหมื่นนับแสน ร่ายล้อมเข้ามารอบด้านเสียงสุนัขในหมู่บ้าน **ทัพเยี่ยม**ที่ห่างไปเล็กน้อย หอนประสานรับกันระงมทั้งหมู่บ้าน...!

อาตมาคิดว่า เอ็ม.๑๖ คู่มือ ร้องบอกหมู่บ้านที่ผวาลุกอย่างขวัญหายว่า "ฉายไฟเร็วเข้าะยั้ง...!" แสงไฟฉายขนาดห้าท่อนสว่างจ้า นวัตกรรมที่แกะโกนหินของอาตมาชะงักค้างเสียงไอศิณกรหายดับไปเหมือนฟิวส์ขาด... เบื้องหน้ามีแต่ต้นไม้กับทุ่งหญ้า เจ้าของเสียงที่กะว่าบุกเข้ามาห่างไม่ถึง

ว่า "ไม่รู้ว่าจะอันตรายไปไหน...!

ท่านผู้อ่านช่วยบอกหน่อยได้ไหม...? ว่ามันเป็นเสียงอะไรกันแน่...?

๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุขุมมปัญญา

๑๗. ลิงลม

ลิงลมที่กล่าวถึงในที่นี้ ไม่ได้หมายถึง เจ้าตัวน้อยตาโตแสนจะซื่อายนั่นหรอก หากแต่หมายถึงวิชาไสยศาสตร์ประเภทหนึ่ง ซึ่งใช้คาถา **หัวใจลิงลม** ปลุกตัวเองขึ้นมา หรือให้ครูบาอาจารย์ที่ชำนาญในคาถานี้ ทำการสักอักขระหรือรูปลิงลม แล้วปลุกเสกให้...

วิชาประเภทนี้ ต้องหมั่นปลุกตัวเองอยู่เสมอ หาไม่แล้วเวลาถูกเงินขึ้นมา มักถูกเขาเหยียบอาบน เพราะของดีมันขึ้น ที่ตอนไม่ต้องการให้ขึ้น กลับขึ้นได้ขึ้นดี อาตมาเองอยากถู้อยากเห็นมาก ว่าเวลาของขึ้นแล้ว มันจะแน่จริงซักแค่ไหน...!

นิสัยเชื่อยากแบบนี้ไม่ค่อยดีนัก กว่าจะยอมเชื่ออะไรซักที ต้องลองแล้วลองอีก ถ้าไปเจอที่เขาดิจจริงก็เสมอตัว ถ้าเจอพวกดีแต่คุยโม้ เราไม่ติดคุกก็ได้ศัตรูเพิ่มขึ้น การทดลองบางทีก็เสียงอันตรายอย่างยิ่ง พลาดพลั้งขึ้นมาตายโหงเอาง่าย ๆ...!

เช่นหลวงพ่อบอกว่า **ข้าวตอกพระร่วง**มีอาณาภาพกันงูได้ อาตมาเชื่อนะเชื่ออยู่ แต่ก็ขอลองให้หายคันหัวใจหน่อย คำว่า **อูเขียวหางไหม้**ตัวเมื่อเริ่ม ปรากฏว่ามันไม่กัดจริงๆ ตั้งแต่เห็นมา อูอะไรเจออาตมาเป็นแผ่นกระเจิง เพราะถูกไล่จับเล่นเป็นของสนุกไปเลย...!

รูปที่ 03

หน้า 03-04

เมื่อขึ้นเปลี่ยนกำลังพลที่ฐานหน้าตาพระยา ผบ.ร้อยสั่งทหารทุกนายว่า "อย่ารับของกินของใช้ทุกอย่างจากชาวบ้านที่นี่ พวกนี้เลี้ยงผีและเล่นไสยศาสตร์กันทุกบ้าน..." อาตมารับทราบ แต่ไม่รับปฏิบัติก็มันไม่เชื่อนี่ครับ...!

ด้วยบารมีหลวงพ่อกุ่มหัว ทำให้อาตมารอดจากยาพิษ ยาสัง และอาถรรพ์มืดที่หมอผีพวกนี้ตั้งใจจัดการกับอาตมา เหตุเพราะนำกำลังพลไปปิดตลาดมืด ทำให้พวกเขาหมดทางทำกิน จึงมีหนี้แค้นที่ต้องชำระกัน และทหารโดนเวทย์มนต์ลี้ลับเล่นงานปางตายไปหลายคน...

เมื่อเข้าเวรตึก อาตมาและเพื่อน ๆ ได้ยินเสียงหวีดหวิว เหมือนกับมีตัวแมลงขนาดใหญ่ บินฉวัดเฉวียนไปมารอบฐาน พอมองไปยังต้นเสียงทั้งที่มีตสนิทก็ยังมองเห็น **วิชัยผิง** ตัวเล็ก ๆ ควนตะบึงอยู่บนอากาศอย่างลึกลับค่อนง...!

อาตมาพกรงมหาพิชัยสงครามของหลวงพ่อ จึงไม่ได้หวั่นเกรงเจ้าวิวอาคมแม้แต่น้อย เพียงแต่บอกเพื่อนๆ ว่า "อย่าทัก" เจ้าวิวร้ายก็หมดช่องทางทำอันตราย ต้องย้อนกลับไปหาเจ้าของในที่สุด อีกคราวหนึ่ง... ทหารยามของร้อย ร.๙๐๐๒ เข้าเวรตึกเช่นกัน...

เห็นคนปรุหลาดตัวมีหมา บินพืบพัมมาจับยอศไม่ข้างฐาน ด้วยความกลัวสุดขีดเลยชด์ด้วย **ปีนกล ๙๓** เป็นชุด เจ้านกยักษ์ตกปลั๊กลงมา ผบ.ร้อย และเพื่อนทหารที่ตกใจตื่น แหกกันไปดูแล้วก็พบกับสิ่งสยองขวัญ...!

เป็นร่างของชายฉกรรจ์ ที่มีร่างกายท่อนบนกำยำล่ำสัน กล้ามเนื้อเป็นมัด ๆ อย่างกับหนักมวยปล้ำ ท่อนล่างตั้งแต่หัวเข่าลงไป ถูกมัดติดกัน

จนเล็กลึบนิดเดียว หน้าตาเหี้ยมแสบเยอย่างกับยักษ์มาร แขนสองข้างคล้องกระดิ่งที่ใช้เป็นปีก..."**ผีกระหัง**"...!

แมนแล้ว...ผีกระหังที่เขาเล่าลือกันนั้นแหละ เห็นแล้วต้องยอมเชื่อว่า มันบินด้วยกระดิ่งได้จริงๆ ก็แขนมันแข็งแรงงอกปานนั้น คิวว่าคอใครเข้าคงหักทันที ร่างกายมันไม่มีบาดแผลแม้แต่น้อย แต่โดนแรงปะทะของกระสุนปืน กระแทกจนกระดุกป่นไปทั้งตัว...!

จบภารกิจจากแนวหน้า กลับมาพักผ่อนอยู่ที่ตึกปกติที่ส่วนหลัง เนื่องจากการรบติดพัน ทำให้**ทหารเกณฑ์ผลัดที่ ๒ ปี ๒๕๒๒** ค้างปลดเป็นเวลาสามเดือน อาตมาที่เข้าเวรอยู่ จึงผ่อนผันให้พวกเขาหาความสำราญกันได้ อย่าให้มีเรื่องเดือดร้อนก็แล้วกัน...

อาตมานั่งคิดเบียดเสียง ขณะที่ทหารตั้งวงชนแก้วกัน กำลังลงบัญชีเพลินๆ เสียงตึงตึงโครมคราม และเสียงเอะอะไว้วายไม่ได้ศัพท์ อาตมาพรวดเข้าไปจะห้ามทัพ เพราะคิดว่ามีการเมาแล้วตีกัน กลับเห็นพวกเขาล้อมวงดูอะไรบางอย่าง...!

ที่กลางวงนั้นเอง...**พลทหารสมศักดิ์** ทกจะเมเนตีสั่งกาอย่างคล่องแคล่ว บางทีก็หงายหลังเอาหัวชนสันเท้า แต่มันกลับเดินได้ ปากก็ร้องว่า "อาจารย์...อย่าทำผม...อย่าทำผม" ตามดูจึงรู้ว่าเขาสักลึงลม และฝันคำครูกินเหล่า**เหลือเดนคนอื่น** เลยถูกครุเล่นงาน...!

วิธีแก้ง่ายมาก แค่ดบับองหูผู่ะเดียวก็หายแล้ว พรรคพวกมันมัวแต่กลัวกันอยู่ ส่วนอาตมานั้น อยากรลองตีกับของอย่างนี้มานานแล้ว เลยโดดเข้าล้อมคอ แบกเจ้าตัวต้อยขึ้นมาทั้งตัว คิดว่าขาพินพื้นจะไช่แรงไม่ได้ มันกลับตีตื้นตุมเดียวกระเด็นไปคนละทิศละทาง...!

อ่า...แบบนี้ก็มีหนังสือฉบับ..! ตามปล้ำตามพิศกันแทบกองร้อยถล่มพวกทหารเห็นดังนั้นก็เอาตัวช่วยกันจับช่วยกันคว้า แต่พ่อเจ้าประคุณเอาแรงบ้างมาจากไหนไม่รู้เหวี่ยงเอา ออกหัวออกก้อยไปตามๆกัน พลทหารถวิล โมเหเข้า เอน้ำสาตโครมล้มหลมหายจ้อยเลย...!

รุ่งขึ้น...อาตมารบมอย่างกับชกมวยไทยมาห้ายก แต่เจ้าตัวแสบไม่เป็นอะไรเลย บอกคำว่า "เมื่อคืนผมคงเมามาก กลับไปนอนไหนไม่รู้ตัวเลย..." เออ...ฝากไว้ก่อนเถื่อนา...ของขึ้นอีกเมื่อไหร่เจอกัน...อูย...ระบบทั้งตัวเลยเรา...!

เครื่องรางของขลังทุกชนิด เป็นที่พึ่งชั่วคราวเท่านั้น ที่พึ่งแท้จริงของเรา คือ ทาน ศีล ภาวนา เร่งใช้ปัญญา พิจารณาให้เห็นความไม่เที่ยง ความทุกข์ ความตั้งอยู่ไม่ได้ของร่างกายนี้ ถอนความพอใจในมันเสีย ตั้งใจไปนิพพานกันดีกว่า...!

๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญโญ

๑๘. ปาฏิหาริย์พระปฐมเจดีย์

"นครปฐมเมืองอุดมสิ่งดีเลิศล้ำ เป็นเมืองพัฒนาเหล่าประชาชนอยู่ร่มเย็น บ้านเมืองเราก็รื่นรมย์สมสิ่งทีบูชา อร่ามงามตาสูงส่งเสียดฟ้าเขาเห็น สร้างความเลิดเปล็นหากใครได้มาสักการบูชาพระธาตุนั้นหนาของพุทธองค์..."

นี่เป็นท่อนแรกของเพลงประจำจังหวัดนครปฐม ดินแดนแห่งส้มโอหวาน ข้าวสารขาว ลูกสาวสวย ผ้าด้ายดี และปัจจุบันเพิ่ม โตะจินดัง ขึ้นมาอีก เป็นจังหวัดแรกของไทย ที่มีนิยามคำขวัญประจำจังหวัด

ก่อนใคร จนทุกวันนี้ทุกจังหวัด ต่างก็ตั้งคำขวัญตามกันเป็นแถวๆ...

อาตมาเป็นลูกนครปฐมขนานแท้ ที่เขาวัว "ใจกว้างตั้งฐานองค์พระ ปัญญาแหลมดุจยอดเจดีย์" เกิดที่นี่ โตที่นี่ เห็นความเปลี่ยนแปลงของจังหวัดทุกอย่างกับตา เป็นที่น่าเสียดายว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงในทางลบเสียส่วนมาก...

ส้มโอหวาน เป็นส้มโอนครชัยศรี ข้าวสารขาว เป็นข้าวพันธุ์ปิ่นแก้ว ที่ชนะเลิศที่ ๑ ของโลก ปัจจุบันกลายเป็นพันธุ์ไป จนไม่มีใครรู้จัก ข้าวพันธุ์ปิ่นแก้วกันแล้ว ลูกสาวสวย ถูกหนุ่มต่างเมืองขอไปแทบหมด ไม่เหลือให้หนุ่มนครปฐมบ้างเลย จนต้องหันหน้าเข้าวัดอยู่นี้...!

ผ้าด้ายดี เป็นผ้าฝ้ายอมมะเกลือ ถูกวิสาหการสมัยใหม่ตีตกูไปนานแล้ว ข้าวหลามชั้นดี ก็ถูกข้าวหลามหนองมนแย่งตำแหน่งไปซึ้งๆ หน้าเหลือแต่ องุ่นรสดี กับมะพร้าวน้ำหอม ที่พอจะกู้หน้าของจังหวัดเอาไว้ได้บ้าง...

สิ่งที่ชาวนครปฐมภาคภูมิใจและเคารพบูชาอย่างสูงสุดคือ องค์พระปฐมเจดีย์ เป็นมหาเจดีย์ทรงระฆังคว่ำ ยอดแหลมเสียดฟ้า บุกระเบื้องโมเสก สีทองอร่ามตระการตา ไครมานนครปฐม จะมองเห็นองค์มหาเจดีย์ สูงเด่นเป็นสง่าอยู่แต่ไกล...

ความสูงขององค์มหาเจดีย์นั้น ตำราว่า สูงชันหกเขาเหิน คือสูงสุดเพดานบินของนกเขานั้นแหละ จนรำลือกันว่า สูงจนไม่มีเงา คือเงาเจดีย์ตกไม่พัวฐาน ส่วนความกว้างของฐานนั้น เดินกันลื่นห้อยกว่าจะรอบเป็นปฐนียสถานที่ใหญ่ที่สุดในโลก...!

ประวัติการสร้างพระปฐมเจดีย์มี ๒ ตำนาน เรื่องแรกว่า พระเจ้า

อโศกมหาราชแห่งชมพูทวีป ได้ส่งพระมหาเถระ ๕ รูป มี พระโสณะ และ พระอุตตระ เป็นประธานอัญเชิญพระไตรปิฎกมา เพื่อเผยแพร่พระพุทธศาสนา ในดินแดนสุวรรณภูมิ...

เวลานั้นตรงกับสมัยของ พระเจ้าวันอริราชแห่งเมืองทวาราวดี พระมหาเถระทั้ง ๕ มาขึ้นที่เมืองท่าแห่งนี้ เป็นแห่งแรกในสุวรรณภูมิ จึงขนานนามคลองว่า "นครปฐม" และ เรียกสืบ ๆ กันมานับแต่บัดนั้น...

เรื่องที่สองกล่าวถึงพระยาภูกองเมืองนครปฐม มีโอรสองค์หนึ่ง โหระพานายว่าจะมาพ่อ จึงให้เอาไปลอยน้ำทิ้งเสีย ยายหอมเก็บไปเลี้ยงเป็นบุตรให้ชื่อว่าพาน ต่อมาไปศึกษาศิลปวิทยาการที่เมืองราชบุรี เจ้าเมืองราชบุรีต้องชะตา จึงขอไปเป็นพระโอรส...

ขณะนั้น เมืองราชบุรีกับนครปฐมเป็นศึกกัน พระยาพานโตเป็นหนุ่ม จึงยกทัพมาตีนครปฐม พระยาภูกองทำยุทธหัตถีกับลูกชาย ถูกฟันตายคาอูข้าง พระยาพานเข้าเมืองได้ สรรวิษของทุกอย่างเป็นราชบาทแม่แต่มเหสีและนางสนมก้านัลทั้งหมด...!

เทวดา (ยุ่งกับเขาได้ทุกอย่าง) เห็นว่า พระยาพานทำปีศาจ เป็นอนันตริยกรรมแล้ว ยังจะเอาแม่เป็นเมียอีก จึงแปลงร่างเป็นแมวแม่ลูกอ่อน นอนขวางประตู พุดกับลูกถึงเรื่องพ่อแม่ที่แท้จริงของพระยาพาน (แมวพุดได้...จะเชื่อดีมีชัย...?)

พระยาพานไปเค้นถามจากยายหอม พอทราบความจริงก็โกรธหาว่ายายหอมปิดบังตน จึงฆ่ายายหอมซะอีกคน (เจริญมีชัย...?) ต่อมาสำนึกผิด (สายไปซะแล้ว) จึงสร้างเจดีย์สูงชันกเขาเห็น บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ อธิษฐานขอไถ่บาป (ไม่สำเร็จหรอกจ๊ะ)...

ตำนานทั้งสองเรื่องตำนานเก็นไป เลยแหลกละเอียดไม่มีขึ้นดี แม้ว่าต่างก็มีเค้าความจริง แต่องค์มหาเจดีย์ที่เห็นอยู่ทุกวันนี้เป็นองค์ใหม่ที่ในหลวงรัชกาลที่ ๔ ทรงพบขณะที่ยังผนวชอยู่ เมื่อขึ้นครองราชย์ จึงทำการบูรณะซ่อมแซมขึ้นมา เป็นรูปทรงในปัจจุบันนี้...

สิ่งศักดิ์สิทธิ์ขององค์มหาเจดีย์ นอกจากพระบรมสารีริกธาตุแล้ว ยังมีพระพุทธรูปปางห้ามญาติ ที่ในหลวงรัชกาลที่ ๖ ได้ พระเศียร พระหัตถ์ และ พระบาท มาจากหัวเมืองฝ่ายเหนือ ทรงให้ช่างหล่อเสริมจนเป็นองค์สมบูรณ์ ประดิษฐานอยู่คู่กับองค์มหาเจดีย์สืบมา ประทานนามให้ว่า พระร่วงโรจนฤทธิ์ มีพระพุทธรูปลักษณะงดงามมาก...

ความศักดิ์สิทธิ์ขององค์มหาเจดีย์ เป็นที่เลื่องลือไปทั่ว ครั้งในหลวงรัชกาลที่ ๖ ยังดำรงพระยศสยามมกุฎราชกุมาร แปรพระราชฐานมาประทับที่ พระราชวังสนามจันทร์ ทรงพบพระบรมสารีริกธาตุเสด็จพระมหาเจดีย์ปลั่งรัศมีสว่างไสวไปทั้งองค์...!

ทรงมีจดหมายเหตุกราบถวายรายงานต่อสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวง องค์พระปิยมหาราชดำรัสว่า เมื่อครั้งเสด็จประพาสต้นผ่านไปทางนครปฐม ก็พบปาฏิหาริย์แบบนั้นเช่นกัน มีรับสั่งให้มหาดเล็กตรวจค้นหาดูว่า มีผู้ใดแกล้งทำให้เป็นไปแบบนี้หรือไม่..? ปรากฏว่าไม่มี..!

งานนมัสการพระปฐมเจดีย์จะมีขึ้นในวันเพ็ญเดือน ๑๒ ของทุกปี ประชาชนทุกสารทิศหลั่งไหลมาเที่ยวงาน มีการออกร้านเป็นที่เอิกเกริกรื่นเริง ฮาดมาเบือคนมาก ๆ จึงไม่เคยเยี่ยมกรายไปในงานเลย นอกจากส่งงานฝีมือ มาช่วยหาทุนให้โรงเรียนเท่านั้น...

รูปที่ 06

หน้า 09-10

ก่อนงานประจำปี จะมีการประดับไฟรอบองค์พระ สมัยก่อนเทคโนโลยีเครื่องไม้เครื่องมือไม่ทันสมัย ต้องใช้นักโทษขึ้นไปประดับไฟ ใครพลาดก็ตายไปเลย ถ้ารอดลงมาก็ได้รับอภัยโทษ ปล่อยให้เป็นอิสระ นับว่าเป็นนโยบายที่ดี...

อาดตมออกจากราชการทหาร จึงไปกราบขอพรที่องค์พระ นับเป็นครั้งแรกในชีวิตที่มาสัมผัสพระปฐมเจดีย์ (เจริญชัยโยม...) เห็นยอดมหาเจดีย์สูงทะยานเยี่ยมเมฆ บวกกับตำนานนักโทษประดับไฟ จึงเกิดความคิดอยากลองตีขึ้นไป...

ความคิดอยากพิชิตยอดมหาเจดีย์ เพื่อเป็นเกียรติประวัติแก่ตน โดยไม่คิดว่าเป็นการปรามาสพระรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวง พออาดตมปีนขึ้นไปตามท่อเหล็ก ที่สูงประมาณ ๔ เมตร ขึ้นไปถึงบันไดเล็ก ๆ ก็คิดว่า สายบ่าล่ะ...ง่ายยากกับปอกกล้วย...!

สำรวจร่างกายพร้อมทุกประการ อาดตมก็ได้ขึ้นไปตามบันไดเหล็กอย่างระมัดระวัง เรื่องหมู ๆ แค่นี้เอง ภูเขาที่ลูกต่อลูกก็ข้ามมาแล้ว ขึ้นบันไดแบบนี้สบายมาก...มัวแต่คิดฝันเฟื่องเพลิน ขึ้นไปได้นิดเดียวพลงัน...ลมแรงประหลาดก็พัดกระโชกลงมา...!

องค์มหาเจดีย์ขยายใหญ่ขึ้น เต็มไปทั้งแผ่นดินแผ่นดินฟ้า ตัวของอาดตมดูไปคล้ายตัวไรไต่ภูเขา ลมแรงพัดเอื่อยๆ เหมือนจะกระซางอาดตมปลิวไปให้ได้ พยายามปีนสวนขึ้นไปหนักเหมือนแบกภูเขาไว้ ทั้งลูก จนหรือแตกท่วมตัว เรียวแรงหดหายไปทุกที่...!

"โอ้ย...เซ็ดแล้ว...ไม่ขอลองตีอีกแล้ว..." คิดเพียงแค่นี้ทุกอย่างก็คืนสภาพเดิม...! อาดตมรีบตีขึ้นไปจนถึงประตูปลิวบัว มุดเข้าไป

หอบเป็นหมาหอบแดด พักจนหายเหนื่อยจึงปีนกลับลงมา ใช้เวลาแค่แป๊บเดียว สะดวกสบายทุกประการ...

ประจักษ์ตาด้วยความศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ ประกอบกับหลวงปู่มหาอำพันสั่งอาดตมให้ไปนมัสการทุกปี ดังนั้น...ออกพรรษาแล้วของทุกปีอาดตมมีงานประจำคือ ต้องเดินทางไปกราบนมัสการพระปฐมเจดีย์ เสมอมาได้ขาด...

๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓
พระเล็ก สุรมุมปญฺโญ

๑๙. ยันต์เกราะเพชร

หลวงปู่ปาน วัดบางนมโค อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา องค์บูรพาจารย์ของหลวงพ่อ เป็นต้นตำรับการเป่ายันต์เกราะเพชร หลวงพ่อเมตตาเล่าว่า งานเป่ายันต์แต่ละครั้ง เรือแพแน่นขนัดไปทั้งแม่น้ำ เดินข้ามไปอีกฝั่งได้สบายๆ ผู้คนหลังไหลกันมามีดีฟ้ามัวดินหุงข้าวพร้อมกันที่ละแปดกระทะ ตั้งแต่เช้ายันเย็นยังไม่พอเลี้ยงคนเลย...!

ยันต์เกราะเพชรนี้ หลวงปู่ปานศึกษาจากตำราพระร่วง โดยตัดมาจากส่วนหนึ่งของธรมหาพิชัยสงคราม เป็นการนำเอาพุทธคุณบทต้นมาเขียนเป็น ตัวขอม อ่านตามขวางว่า

อิ	ระ	ชา	คะ	ตะ	ระ	สา
ติ	หัง	จะ	โต	โร	ถิ	นัง
ปิ	สัม	ระ	โล	ปุ	สัต	พุท
โส	มา	ณะ	กะ	วิ	ธา	โธ
กะ	สัม	สัม	วิ	สะ	เท	กะ

คะ พุท ปัน ทุ ทัม าะ คะ
วา โธ โน อะ มะ มะ วา
อะ วิ สุ นุต สา นุส ตี

บางคนเรียกว่า คาถาอิติปิโสแปลทีศ เขียนแล้ว ชักสูตร จะออกมาเป็นยันต์เกราะเพชร

วันเป้ายันต์ เป่าได้เฉพาะ วันเสาร์ห้า คือ ตรงตรงกับ วันเสาร์ ขึ้น ๕ ค่ำ เดือนใดก็ได้ ผู้รับยันต์ต้องมี รูปเทียน ๑ ชุด เป็นเครื่องบูชาพระ ถ้าเป็นหญิงมีครรภ์ ต้องจัดรูปเทียน เผื่อลูกในท้องอีก ๑ ชุด รูปเทียนนี้ไม่ต้องจุด เมื่อเสร็จพิธีแล้ว นำกลับบ้านได้ ใช้สำหรับไล่ผีชะงัดนัก เอารูปเทียนนี้เข้า ผีแผ่นกระเจิง...!

การเป้ายันต์ไม่ได้เป่าทีละคน หากแต่เป่าทีละเต็มศาลา ที่หมื่นก็แสนคนก็เป่าพร้อมกันทีเดียว "พระ" ท่านบอกว่า เป่าทีเดียวทั่วจักรวาล จะอยู่มุมไหนของโลกก็ตาม ถ้าตั้งใจรับด้วยความเคารพ ก็มีผลเช่นเดียวกับคนที่มาเข้าพิธีด้วยตัวเอง...

หลวงพ่อกับผู้รับยันต์ **สมาทานศีล สมาทานพระกรรมฐาน** แล้วดูภาพยันต์ที่ตั้งไว้ในพิธี **ตั้งใจจำภาพยันต์ไว้ในใจ** แล้วหลับตาภาวนาว่า **พุทโธ** ไปเรื่อยๆ จนกว่าหลวงพ่อบอกว่าเสร็จพิธี...

ยันต์เกราะเพชรคือพุทธาานุภาพ ขณะที่เราหลับตภาวนา **พระพุทธเจ้าจะแปลงฉัพพรรณรังสี**ลงมา ครอบคลุมท่านที่ตั้งใจรับยันต์ หลวงพ่อกับท่านจะคอยดูอยู่ พอพระท่านบอกว่าเต็มแล้ว หลวงพ่อก็คะบอกให้เลิกภาวนา...

เมื่อยันต์เกราะเพชรเริ่มจับตัว ผู้รับจะมีอาการต่างๆ กัน เช่นร้อนหู

ร้อนหน้า ขนลุกขนชัน หนักศีรษะ หรือ คันยุบยิบเหมือนมีตัวไรไต่ บางคนจับไข้ไปเลย อาการเหล่านี้จะทรงอยู่ไม่เกิน ๒ - ๓ วัน พอยันต์เข้าตัวหมดก็หายไปเอง...

ผู้ที่ถูกไสยศาสตร์มา ไม่ว่าจะเป็นคนดี-คนคน หรืออะไรก็ตาม เมื่อเริ่มทำการเป้ายันต์ **ท้าวจตุมหาราชและบริวาร** จะช่วยขับของเหล่านั้นออกให้ คนที่โดนของมาจะทั้งคืนทั้งรุ่ง ต้องปล่อยให้สงบไปเอง เลิกตื่นเลิกร้องเมื่อไร แปลว่า ของอาภรรพัสลายตัวหมดแล้ว..!

การเป้ายันต์เกราะเพชร เป็นการปลุกเสกวัตถุมงคลไปในตัวด้วย ใครมีวัตถุมงคล ไม่ว่าจะ เป็น พระเครื่อง ผ้ายันต์ ตะกรุด หรือ เครื่องรางใดๆก็ตาม เวลาเข้าพิธีให้วางไว้บนตักตัวเอง เสร็จพิธีเป้ายันต์ ก็นำไปใช้ได้เลย...

การรักษายันต์เกราะเพชรให้อยู่กับตัว ผู้รับยันต์ไปต้องมีศีล ๘ บริสุทธ หรือ อย่างน้อย ต้องมีศีล ๒ ข้อ คือ **ห้ามกินเหล้าและห้ามลักขโมย** ตอนเช้าต้องสวดมนต์ไหว้พระ นึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อาราธนาบารมีของท่าน ลงมาเป็นเกราะเพชรคลุมกายเรา ภาวนา "พุทโธ" ให้สบาย แล้วลื่นน้ำลาย ๓ ครั้ง ถ้าทำแบบนี้ได้ทุกวัน อานุภาพของยันต์เกราะเพชร จะคุ้มครองรักษา ให้ท่านมีความปลอดภัยทุกประการ...

ผู้ที่รับยันต์ไปแล้ว ถ้ารักษาไว้ได้ จะมีอานุภาพดังนี้

- ๑. จะไม่ตายโหงอย่างเด็ดขาด
- ๒. จะไม่ตายด้วยพิษสัตว์ทุกชนิด
- ๓. ปลอดภัยจากไสยศาสตร์ทุกชนิด

๔. โสยศาสตร์ทุกประเภท จะสะท้อนกลับไปเอง

ผู้รับยันตีไปเป็นผู้ใหญ่ ถ้ารักษาไว้ด้วยดี เมื่อตายแล้ว เมาจะมี ยันตีติดอยู่ที่กระดูก สำหรับเด็กในท้อง ถ้าเป็นลูกชายคนหัวปี เมื่อ คลอดออกมา จะมียันตีติดอยู่ตามตัว เป็นลวดลายต่าง ๆ กันไป...

ลูกศิษย์หลวงพ่อบุคคลหลายคน เมื่อตายแล้วเมายันตีติดที่กระดูก บางคนกระดูกกลายเป็นพระธาตุไปเลย เด็กที่เกิดมามียันตีเกราะเพชร ติดตัวเป็นจำนวนมาก บางคนกลายเป็นแดงไทย บางคนหูตาดำทั้งสองข้าง บางคนเป็นยันตีเกราะเพชรอย่างชัดเจน...

รายหนึ่งอยู่ลพบุรี ผู้เป็นแม่รับยันตีไปแล้ว ตั้งใจรักษาดี สองอย่าง เครื่องครัด ลูกเกิดมามียันตีเป็นสีแดง และปรากฏขึ้นทุกวันพระ อีกราย มียันตีติดกระดูกหม่อมเป็นรูปงจักร ซึ่งลวดลายยันตีเหล่านี้ จะค่อยๆ ซึม เข้าเนื้อ ไปอยู่ที่กระดูกจนหมด คุณแม่รายหนึ่ง เกรงว่าลูกจะเสียโฉม ให้หม่อมตำแยเอาเหล้าพันพรวดเดียว ยันตีหายวับไปเลย...!

หลวงพ่อก็เริ่มเป่ายันตีอย่างเป็นทางการครั้งแรก เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๒๕ ที่ ศาลาพระพิฆโศกษร คนมารับยันตีหลาย พันคน ต้องทำพิธีเป่าอยู่หลายรอบ ครั้งที่ ๒ เมื่อ วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๒๖ ที่ ศาลา ๒ ไร่ ผู้คนแห่กันมาหลายหมื่นคน ศาลา ๒ ไร่ ที่ยังไม่ เสร็จดี ต้องเปิดรับคนจนล้มตายรอบเช่นกัน...

พอเป่ายันตีครั้งที่ ๓ วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๒๗ ศาลาสองไร่ พัง...! ผู้คนแห่จะเหยียบกันตาย มากันเป็นแสนๆ คน ชาวที่เคียดแค้นเกลียดคน ครั้งที่แล้ว ๒๒ กระสอบ ครั้งนี้แค่ช่วงเช้าหมดไปแล้วเกือบ ๓๐ กระสอบ...!

มาถึงปัจจุบันนี้ หลวงพ่อก็ทำการเป่ายันตีไปแล้ว ๑๓ ครั้ง แต่ละ ครั้งผู้คน มากขึ้นทุกที ขนาดใช้ ศาลา ๑๒ ไร่ ยังต้องเป่าถึง ๓ รอบ ผู้ ที่โดนโสยศาสตร์มา ดิ้นกันศาลาแทบพัง คนที่มาเข้าพิธี เห็นเข้าก็ ช่วยออกกันต่อๆ ไป คนเลยล้นไหลกันมามืดฟ้ามัวดิน...!

อาตมาเข้ารับยันตีเกราะเพชรครั้งแรก เกิดใช้จับไปเกือบสามวัน ครั้งที่สองขนลุกเป็นตุ่มพราวไปทั้งตัว เป็นอยู่หลายชั่วโมงจนรู้สึกเจ็บ ครึ่งต่อๆ มาคงจะอยู่ตัวแล้ว จึงไม่รู้สึกอะไร ช่วยจำหน่ายวัตถุมงคลของ หลวงพ่อก็อย่างสบายอกสบายใจ...

อานุกาพย์ยันตีเกราะเพชรที่พบมา คือ โยมแม่ของอาตมา มารับ ยันตีไปแล้ว โคนรถจนกระดูกหักไปทั้งแถบ ร่างกายยุบไปซีกหนึ่ง นอนห้องไอซียูอยู่ ๑๘ วัน อาตมาถวายสังฆทานให้ล่วงหน้า เพราะคิดว่า ตายแน่ๆ แม้แต่หมอก็คาดเช่นนั้น...

แต่หลวงพ่อก่อนยืนยันว่า คนรับยันตีเกราะเพชรไปแล้ว ไม่ตาย โหงอย่างแน่นอน และก็เป็นอย่างจริง หลังจากออกจากโรงพยาบาลมา รักษาตัวอยู่กับบ้าน และ ไปให้หมอมตรวจประจำทุกอาทิตย์ สามปีให้หลัง โยมแม่ก็หายเป็นปกติ แข็งแรงดีทุกประการ...

อีกราย คือ จารุณี สุขสวัสดิ์ ดารายอดนิมแห่งยุค รับยันตี เกราะเพชรไปแล้ว ไปรดคว่ำหลังหัก แต่ก็รักษาหายเป็นปกติเช่นกัน แสดงว่า ผู้รับยันตีเกราะเพชรไปแล้ว ถ้ารักษาเอาไว้ได้ รับรองว่าไม่ ตายโหงอย่างแน่นอน... ส่วนอาตมาเอง โคนงูพิษกัด เพราะไปจับมันเล่น พิษวิ่งขึ้นมาแค่ข้อศอก แล้วก็กลับลงไปปากแผล ชันลงอยู่ ๓-๔ วาระ ก็สูญสลายไปเอง อานุกาพย์ยันตีเกราะเพชร ป้องกันพิษสัตว์ได้จริง ๆ...!

รูปที่ 09

หน้า 15-16

๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓
พระเล็ก สุรมมปญโญ

๒๐. พรท้าวจุมพิต

ในเจกามาพจร แห่ง มัชฌิมสงสารนั้น ประกอบด้วยสวรรค์ ๖ ชั้น คือ

๑. จตุมาหารชิกา ๒. ดาวดึงส์ ๓. ยามา ๔. ดุสิต ๕. นิมมานรดี ๖.ปรนิมมิตวสวัตตี สวรรค์ทั้ง ๖ ชั้นนี้ จะมีจอมเทพผู้ทรงศักดิ์านุภาพ ปกครองในแต่ละชั้นนั้นๆ ศูนย์กลางการปกครองขึ้นกับชั้นดาวดึงส์ มี ท้าวโกสิยัสักเทวราช คือพระอินทร์ เป็นใหญ่กว่าเทวดาทั้งหมด ในที่นี้ จะกล่าวถึงชั้นจตุมาหารชิกานั่น...

สวรรค์ชั้นนี้ตั้งอยู่ที่ กึ่งกลางเขาพระสุเมรุ (อย่าไปเปิดหาในแผนที่ซะให้ยากเลย หาเจอคงมหัศจรรย์พิลึก...) ประกอบด้วยมหานครทั้งสี่ทิศ (ไม่ใช่ตลาดสี่มุมเมืองนะจ๊ะ) ล้วนแล้วไปด้วยกำแพงสุวรรณปราการมหิมา (และมาซึกก่อนก็รวยอ้อแล้ว...)

บนพื้นนั้นเป็นทองคำทั้งสิ้น (อะไรจะรำรวยปานนั้น) เวลาเดินทองคำจะยุบตัวลงไป เป็นรอยเท้า (ทองคำแท้ ๑๐๐ % รับรองว่าไม่ใช่โกงผสมอย่างเด็ดขาด) เมื่อเดินผ่านไปแล้ว พื้นก็จะเต็มเสมอขึ้นเหมือนเก่า (ไม่เคยไปทรอก... "ฝัน" เอาเองจะ...!)

ในมหานครแต่ละทิศ ประกอบด้วยเทพดาแต่ละเหล่า มีจอมเทวราชของตนปกครองดังนี้

๑. ทิศตะวันออก ปกครองโดย ท้าวธตรฐ หรือบางที่เรียก ท้าวทศรถ เทวดาเหล่านี้เรียกว่า คนธรรพ์ เปรียบได้กับทหาร

อากาศของเรา...

๒. ทิศใต้ ปกครองโดย ท้าววิรูปหก เทวดาเหล่านี้เรียกว่า กุมภกัณฑ์ เปรียบไปแล้วคงเหมือนกับตำรวจของเรา...

๓. ทิศตะวันตก ปกครองโดย ท้าววิรูปักษ์ เทวดาเหล่านี้เรียกว่า นาคา หรือ นาค เปรียบไปคงได้แก่ทหารเรือของเรา...

๔. ทิศเหนือ ปกครองโดย ท้าวเวสสุวรรณ หรือบางที่เรียกว่า ท้าวภูเวร ปกครองเทวดาเหล่านี้เรียกว่า ยักษ์ เปรียบได้กับทหารบก เพราะมีบทบาทมากที่สุด การปกครองทั้งสี่ทิศนี้ ขึ้นกับท้าวเวสสุวรรณทั้งหมด...

ในท้าวมหาราชทั้งสี่ จะมีม็อรอง (คงคล้ายรองผบ.เหล่าทัพ) ที่เรียกว่า "อินทกะ" ทิศละ ๑,๐๐๐ องค์ คอยช่วยเหลืออยู่ หากท้าวมหาราชของใครใด หมดวาระพ้นจากตำแหน่งท่านอินทกะทั้งหนึ่งพันองค์ของทิศนั้น ก็จะคัดเลือกองค์ใดองค์หนึ่งที่เหมาะสม ขึ้นมารับตำแหน่งแทน (รับรองว่าไม่มีใบปลิว หรือ บัตรสนเท่ห์ที่โจมตีกันอย่างเด็ดขาด) ส่วนตำแหน่งที่ว่างลง ก็จะเลือกเทวดาชั้น วชิระ ขึ้นมาแทน...

เทวดาชั้นจตุมาหารชานี้ จัดว่าชอบยุ่งกับมนุษย์มากที่สุด(ไม่ใช่ชอบยุ่งโวย...ไอ้ห้อง...รู้จักคำว่าหน้าที่มัย...? ถ้าไม่ใช่หน้าที่ที่ก็ไม่ "เลือก" ทรอก...!) แอ...เย็นไว้นาท่านพี่ แคล้อเล่นนิดหน่อย โทสิให้น้องเถอะนะพี่นะ...!

หน้าที่ของเทวดาเหล่านี้ คือ ปกครองดูแลโลกมนุษย์ในทิศทั้งสิ้น (ก็ทั่วโลกนั่นแหละ แลนี้ก็ต้องเล่นสำนวนให้เวียนหัวด้วย...) คอยเก็บบัญชีความดีชั่วของมนุษย์ จากพระภูมิเจ้าที่ บัญชีความดีส่งให้

- ๖. สีส้ม บุญสำเร็จด้วยการรักษาศีล
- ๗. กาวน้ามัย บุญสำเร็จด้วยการภาวนา
- ๘. อปจายนมัย บุญสำเร็จด้วยการอ่อนน้อมต่อมตน
- ๙. เวยยาวัจฉมัย บุญสำเร็จด้วยการช่วยเหลืองานบุญผู้อื่น
- ๑๐. ปัตติทานมัย บุญสำเร็จด้วยการอุทิศส่วนกุศลแก่ผู้อื่น
- ๑๑. ปัตตานุโมทนามัย บุญสำเร็จด้วยการยินดีในผลบุญของผู้อื่น
- ๑๒. อัมมัสสวนมัย บุญสำเร็จด้วยการฟังธรรม
- ๑๓. อัมมเทสนามัย บุญสำเร็จด้วยการสอนธรรม
- ๑๔. ทิฏฐุภักมัย บุญสำเร็จด้วยการมีความเห็นถูกต้องตามท่านองค์ลลงธรรม

โอ๊ย...! เวียนหัว...มีใครจำได้หมดมัยเนี่ย...? ถ้าไม่ชอบของยากจะอ่านข้ามๆไปก็ได้ ในบุญทั้ง๑๐ อย่างที่ว่ามา การโมทนา บุญคนอื่นน่าจะทำได้ง่ายที่สุด แต่ถ้ามองทำดูแล้วจะทราบว่ามันยากเย็นเหลือใจเหลือกำลัง เพราะลึกๆในใจแล้ว เรามักมีความอิจฉาริษยา ซ่อนอยู่เหมือนที่ หลวงวิจิตรวาทการ ท่านกล่าวไว้ว่า...

"อันที่จริงคนเขายากเห็นเราดี แต่เราเด่นขึ้นทุกทีเขาหมั่นไส้" การโมทนาบุญคนอื่นนั้น เจ้าของบุญเขาได้ดีเพียงไร ผู้โมทนาจะได้เช่นนั้นด้วย ตัวอย่างคือ พระนางพิมพาราชเทวี ตามโมทนาผลบุญขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาทุกชาติ ชาติสุดท้ายพระพุทธเจ้าบรรลุมรรคผล พระนางก็บรรลุนิพพานไปด้วย... ผลบุญชนิดเดียว ที่ผู้รับไม่ต้องโมทนาได้รับ จัดเป็นผลบุญที่

พิเศษจริง ๆ คือ บุญจาก การบรรพชาอุปสมบท กล่าวกันว่า แม้มูลกเกิดมาในวันนั้น พ่อแม่ก็แยกทางไป ผู้อื่นเลี้ยงมาจนเติบโตใหญ่ ถ้าลูกบวชเมื่อไร พ่อแม่จะได้รับส่วนบุญทันที (ง่ายดีจัง...) ส่วนบุญอื่นต้องโมทนาทั้งสิ้น (ถ้าแค่โมทนายังซีเกียจ ก็อย่าเอามันเลย...!)

หลวงพ่อกุศลอุทิศส่วนกุศล ให้แก่ผีที่นายนิรยบาลคุมมา พอโมทนาที่พ้นจากการทรมานทุกอย่าง กลายเป็นเทวดาสบายไป นายนิรยบาลเห็นอย่างนั้นก็ขบขัน หนีไปเป็นเทวดา ไม่ต้องมาเหนื่อยยาก กับการทรมานสัตว์นรกอีก...(เอาเปรียบกันนี่หว่า...!)

ผู้มีสิทธิ์โมทนาบุญ (ไม่มีชื่อ ไม่มีบัตร ไม่มีสิทธิ์ นะจ๊ะ) นั้นประกอบด้วย เปรต ๑๒ จำพวก ที่เรียกว่า **ปรตตอุปวีวีเปรต อสุรกาย ๔ ประเภท สัมภเวสี เทวดาทุกชั้น พรหมทุกชั้น** (เว้นอสิญญีสัตตาพรหม และ อรูปพรหม ๔ ชั้น) และ พระบนนิพพาน นอกเหนือจากนี้ไม่มีสิทธิ์จะต้องรอแก้รัฐธรรมนูญเอ๊ย...ไม่ใช่...รองจนกว่าจะมีสิทธิ์...อิ...อิ...!

ผู้ที่โมทนาบุญเขารู้จักเลือก ต้องเป็นการทำบุญที่เป็นบุญจริง ๆ เขาจึงจะโมทนา ถ้าเป็นบุญผสมบาป เขาไม่โมทนาให้ใจหรอก เพราะผลบาปมันจะพาเขาไปทุกซ่หน้กซึ้น อาตมาเจอมากับตัวเองเลย ตอนนั้นไปงานทำบุญ ๗ วัน ของแม่ยายแจ้ว (เด็กที่ร้านค้าโนวัด)

กำลังสวดมนต์อยู่ดีๆ แม่ยายแจ้วก็เดินเข้ามาหา (อย่าลืมนว่าแกตายแล้วนะ...แฮ...) มาถึงก็ไม่พูดพาล่ำทำเพลง ขอส่วนกุศลเลย อาตมาบอก ว่า เขากำลังทำบุญให้ เดียวโมทนากับลูกหลานก็แล้วกัน ยายผีที่เต็ดตอบว่า "ไ้ที่ท่านจะฉัน มันไม่ได้ตายเองเจ้าคะ...!"

รูปที่ 12

หลวงพ่อกำนไปเจอเทวดาที่หลังวัดคุยกัน หัวหน้าเทวดาถามบริวารว่า "บ้านโน้นเขากำลังมีงานบุญกัน มีใครไปโมทนาบุญกับเขาบ้าง...?" บรรดาลูกน้องทำหน้าที่... รายงานว่า "ไม่ไหวหรอกครับ มันเมากันทั้งงาน แดงล้นหมูล้มวักวันอีกต่างหาก 'ไม่รับประทานละครับ'..."

อาดมาไปเข้าใจคำว่า โมทนาบุญ ตอนที่พาโยมแม่ไปหาหมอที่โรงพยาบาลราชวิถี ขากลับโดนรถเมล์ถล่ม มีหญิงสาวคนหนึ่ง กำลังท้องแก่ใกล้คลอดเต็มที่ ขึ้นรถที่หน้าห้างโรบินสัน ดูท่าทางเธอแล้วสงสารใจจะขาด ถ้ามีที่นั่งอาดมาคงจะให้เธอนั่งที่...

ก็พอดี...มีสุภาพบุรุษท่านหนึ่ง สละที่นั่งให้แกเธอ อาดมารู้สึกเอ็นดูวามเข้าไปในอก มันสว่างไสวไปทั้งโลก...โอหนอ...ขณะที่เราอยากทำบุญใจจะขาด แต่โอกาสไม่เปิดให้ ก็มีท่านผู้ใจบุญได้ทำบุญส่วนนี้แทนเรา...!

มันขึ้นอกขึ้นใจบอกไม่ถูก รู้สึกเป็นมิตรกับคนทั้งหมดในโลก อิ่มอกอิ่มใจไปหลายวัน ที่แท้การโมทนาบุญผู้อื่นเป็นสุขเช่นนี้เอง...!

๑ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธมมปัญโญ

บันทึกเพิ่มเติม ห้างโรบินสัน ปัจจุบันนี้คือ ห้างแฟชั่นมอลล์

๘ กรกฎาคม ๒๕๔๔

พระครูธรรมธรรเล็ก สุธมมปัญโญ

๒๒. พระบรมสารีริกธาตุอันตรธาน

ใน อันตรธานปริวรรต แห่ง ปฐมสมโพธิกถา กล่าวถึงการสิ้นสุดของพระพุทธศาสนาว่า ประกอบด้วยการเสื่อมสูญ ๕ อย่าง คือ...

- ๑. ปริยัติอันตรธาน เสื่อมสูญจากการศึกษาธรรม
- ๒. ปฏิบัติอันตรธาน เสื่อมสูญจากการปฏิบัติธรรม
- ๓. ปฏิวเรอันตรธาน เสื่อมสูญจากผลของการศึกษาและปฏิบัติธรรม

๔. ลิงคอันตรธาน เสื่อมสูญจากเพศของภิกษุ

๕. ธาตุอันตรธาน เสื่อมสูญจากพระบรมสารีริกธาตุ

การเสื่อมสูญแต่อย่างนั้น จะทวีมากขึ้นไปตามลำดับ ในท้ายสุดแห่งพระพุทธศาสนา พระบรมสารีริกธาตุทั้งหมดจะมาประชุมรวมกันเป็นพระรูปองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถึงพร้อมด้วยฉัพพรรณรังสีรัศมี ๖ ประการ...

รูปพระพุทธนิมิต ทรงเทศนาสั่งสอนสัตว์โลกเป็นครั้งสุดท้าย เป็นเวลา ๗ วัน ๗ คืน แล้วอันตรธานไป ปลดปล่อยให้ไฟบรรลัยกัลป์ล้างโลกให้สะอาดหมดจดดังเดิม (ใช้ผงขี้กฟอกยี่ห้อไหนจะ...? จะขอมมาฟอกลูกศิษย์บางคนซักก่ามื่อ...!)

นั่นเป็นไปตามตำราเขาว่าไว้ อาดมาก็จำขี้ปากเขามาแล้วต่อ จะเท็จจริงประการใด ขอเชิญบรรดาท่านผู้สงสัย อยู่รอดจนกว่าจะถึงวันนั้น ถึงเวลาก็จะทราบเอง แค่อสงพันกว่าปีเท่านั้น นั่งบ้างนอนบ้างแป็บเดียวก็ถึงแล้ว...อิ...อิ...!

หลังจากพระมหากัสสปเถระเจ้า เป็นประธานประชุมเพลิงพระพุทธสรีระแล้ว สิ่งที่เหลืออยู่คือ พระบรมสารีริกธาตุน้อยใหญ่ จำนวน ๘ ทะนานทอง บรรดาภิกษุทั้งหลาย ๗ นครต่างยกทัพมาเพื่อขอแบ่งพระบรมสารีริกธาตุไปบูชา (ยกทัพมาเนี่ยขอเนอะ...!)

นครกุสินารายณ์ถึงจะเป็นเมืองเล็ก แต่ไ้การทำเป็นนักเลงโต ยกทัพมาเบ่งท่าทำขูกันแบบนี้ ใหญ่เท่าใหญ่ก็ขอลองชกตั้งเถอะนำ แพ้ชนะค่อยว่ากันทีหลัง... (แหม...ถูกใจ...!) ก็ตั้งป้อมสู้ซิ... แน่จริงเข้ามาเลย...ได้พึดกันแหลกราญไปข้าง...!

บังเอิญมีบัณฑิตผู้หนึ่ง ชื่อว่า "โทณพราหมณ์" เห็นว่า การรบกันนั้นไม่ใช่ชีวิตของพุทธศาสนิกชน จึงเข้ามาไกลเกลี้ย อาสาเป็นผู้แบ่งปันพระบรมสารีริกธาตุ ซึ่งต่างฝ่ายต่างก็ไม่อยากเสี่ยงต่อการบาดเจ็บล้มตาย เมื่อมีพระเอกมาห้ามทัพแบบนี้ก็ตกลง...

โทณพราหมณ์เห็นว่า พระบรมธาตุเขี้ยวแก้ว เป็นของสำคัญ หากมอบให้ผู้ใดผู้หนึ่งไปผู้อื่นย่อมไม่พอใจ จึงงูบงิบหยิบซ่อนไว้ในมวยผม แต่ว่า...เหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือกระดาษยังมีชาละเปา พระอินทร์ เจ้าเก่า เอาพานแก้วมณีมารองรับ เท่ากับโทณพราหมณ์หยิบใส่พานให้ ท่านปู่เลยเอาไปบรรจุไว้ ณ **จุฬามณีเจดีย์สถาน ที่ ดาวดึงส์เทวโลก...**

ดังนั้น...ในระยะแรก พระบรมสารีริกธาตุทั้งหลาย จึงแยกย้ายกันไปใน ๗ พระนคร ต่อมา ผู้ที่ทำการสักการบูชาด้วยความเลื่อมใส พระบรมสารีริกธาตุก็เสด็จไปโปรดท่านผู้นั้น อย่างที่เสด็จมาอยู่กับหลวงพ่อนับเป็นล้าน ๆ องค์เลยทีเดียว...!

พระบรมสารีริกธาตุมีพรรณเสณฐานต่าง ๆ กัน คือ เหมือนถั่วแตก หรือข้าวสารหัก ยกเว้นพระบรมธาตุสำคัญ ที่มีรูปร่างเฉพาะ เช่น พระเขี้ยวแก้ว พระอุณห์เส พระรากขวัญ เป็นต้น มีสีขาวเหมือนสีสังข์บ้าง สีเหมือนเพชร บ้าง สีทองแวววาว บ้าง...

เวลาพระบรมสารีริกธาตุเสด็จ จะเป็นดวงแสงสีนวลสว่างจ้า เมื่อ

หลวงปู่ปานพาหลวงพ่อดังสามไปรดงค์ พบพระธาตุเสด็จที่ พระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี และเมื่อไปอยู่ที่วัดประยุรวงศาวาส จังหวัดธนบุรี ก่อนที่สัมพันธมิตรจะมาที่ระเบิดที่ สะพานพุทธ แะไม่กี่วัน หลวงพ่อดและเพื่อนพระทั้งวัด ตลอดจนชาวบ้านที่ยังไม่ย้ายหนีภัยสงคราม เห็นพระธาตุเสด็จเหนือสะพานพุทธ สว่างจัดมาก ขนาดอยู่ที่วัดประยุรวงศาวาสยังอ่านหนังสือได้เลย...!

ในงานฉลองวันเกิดหลวงพ่อด ปี ๒๕๒๖ ท่านเมตตาแจกพระบรมสารีริกธาตุ ใหญ่ ๆ นำไปบูชา ผู้คนแหกกันไปรับแทบจะเหยียบกันตาย บางคนเพิ่งรับมากับมือแท้ๆหายวับไปกับตา อาตมานั่งนวดแก้ให้ หลวงปู่มหาอำพัน อยู่ เห็นพระธาตุมาตกที่ข้างหัวหลวงปู่มากมาย เก็บได้เป็นกำ ๆ เลย...!

คืนหนึ่ง อาตมา "เห็น" พระบรมสารีริกธาตุ สันฐานเหมือนเม็ดข้าวสารเต็มเม็ดเสด็จมาสว่างไปทั้งห้องฟ้า พุ่งตรงมาที่ห้องพระในห้องนอน ด้วยความดีใจรีบไปเปิดตลับดู ไม่เห็นมีท่านอยู่ พอไปเปิดตลับของพีประสิทธิ์ดู เสด็จมาอยู่ที่นี้เอง...!

ตอนที่อาตมาปิดฝาตลับนั่นเอง เกิดพลาดทำตลับตกพื้น พระบรมสารีริกธาตุกระจายไปทั้งห้อง และแสดงปาฏิหาริย์หายวับไปซิ่ง ๆ หน้าพื้นเป็นคอนกรีตขัดมันแท้ ๆ จะหาร่องหารูที่ไหนก็ไม่มี แต่ท่านมุดดินหายไปแล้ว ๆ...!

ต่อมา อาตมาได้พระบรมสารีริกธาตุมาอีก ๒ - ๓ พันองค์ แบ่งถวาย หลวงปู่ครูบาไชยวงศ์ วัดพระพุทธบาทห้วยต้ม และ สมเด็จพระมหาธีรวงศ์ วัดราชผาติการาม ไปจนหมด พอได้มาอีกเมื่อไร

ถูกญาติโยมขอหมดทุกที ยังไม่ทันสิ้นศาสนาเลย หายหมดเกลี้ยง
ซะแล้ว...!

๒ มีนาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุรมมปัญญา

๒๓. หวยร้อน ๆ จ๊ะ

คนไทยทุกคนมีสายเลือดการพนันอยู่ในตัว ขนาดเด็กๆ ยังเล่น
ยิงลูกหิน ทอยกอง เป้ากบ ใครแพ้จ่ายมาซะดี ๆ..หัดพนันกันตั้งแต่
เล็กแต่น้อย พื้นฐานดีแบบนี้เนือง การพนันถึงได้ระบาดไปทุกหัวระแหง
ขนาดจุดตั้งไปกลางป่ากลางดง พวกกะเหรี่ยงยังตามขอยหวย ถามว่าจะ
ไปเล่นกันที่ไหน...? เขาก็อกว่าฝากกันไปแทงข้างนอก ยอดจริง ๆ...!

คนไทยเราพนันทุกอย่างที่ขวางหน้า แม้แต่หมากกัดกันก็เล่นได้
เสียกันแล้ว แต่ที่แพร่หลายที่สุดคือหวย เป็นเหตุให้พระเจ้า ผีสงฆ์ เทวดา
ตลอดถึง ต้นไม้ใบหญ้า เตือดรอนไปตาม ๆ กัน และเป็นเหตุให้เกิดนักคิด
คอมพิวเตอร์ เก็งตัวเลขขายแก่บรรดานักเล่น จนร่ำรวยไปตาม ๆ กัน
ขณะที่คนเล่นหมดตูดเหมือนเดิม...! (ให้อาจารย์มาเล่นเองก็เจ๊ง...!)

ทุกเรือนชานบ้านช่อง หายใจเข้าออกเป็นแต่หวย ทุกวันหวยออก
ระบบต่าง ๆ แทบจะชะงักกันไปทั่วประเทศ เพราะผู้คนมัวแต่ไปเฝ้า
อยู่หน้าวิทยุ คอยลุ้นตัวเลขของตนอย่างเคร่งเครียด พอหวยออกก็
หงอยเป็นไก่ชนแพ้ แต่ไม่มีเสียอะไรที่ความหวังจะสิ้น งวดหน้าแก้ตัวใหม่
ยิ่งแก้ก็ยิ่งยุ่ง เป็นหนี้เป็นสินอีรุงตุงนัง บ้านแตกสาแหรกขาดมานัก
ต่อนักแล้ว...!

ที่พึ่งของลูกช่างนักเล่นหวย ได้แก่บรรดาสังคักดีสิทธิ์สรวพัต ซึ่ง

บางอย่างไม่รู้ไม่เห็นด้วยซึกนิด ก็ถูกตีเป็นหวยไปหมด ของแปลก ๆ พิลึก
กึกก็อย่าง แมวออกลูกเป็นช้าง หมามีหน้าเหมือนลิง กระทั่งจอมปลวก
ก่อนนอฐก่อนหิน ล้วนกลายเป็นที่พึ่งของบรรดาลูกช่างหน้ามิดทั้งหลาย
ถูกบ้างผิดบ้างแล้วแต่เวรแต่กรรม...!

ที่เตือดรอนที่สุดก็ หลวงปู่ หลวงพ่อ ตามวัดต่าง ๆ นั้นแหละ ไม่
เป็นอันกินอันนอนกันละ ยิ่งวันหวยออกยิ่งไปเฝ้ากันแน่นขนัด จะอุจจาระ
บัสสาวะมันตีเป็นหวยหมด ขนาดบัสสาวะแกมผายลม ยิ่งเอาไปตี
เป็นสี่แปด ดันถูกซะอีกแยะ...! งวดต่อไปเลยต้องอันจนหน้าเขียว
เตี้ยมันออกข้าเจ้ามือจะเตือดรอน หรือไม่ก็ลูกช่างนั้นแหละ ได้มา
เท่าไรจะเอาไปคืนเขาหมด...!

เรื่องของความบ้ามันหูดอยาก ขอให้เห็นพระเป็นรีเข้ามขอยหวย
ไม่ให้ก็โกรธด้วยนะ หว่าให้หวยไม่เป็นแล้วบรมขมาทำไม...? ะ...
อาดมาบรมขมาเพื่อนิพพานไว้อ...ก่อนไปนิพพาน ขอตะปากโยมชะ
ก่อนดีมัย...? เจอพระวัดเส้าหลินแบบนี้เข้าเลยเปิดแม่...!

หลวงพ่อบอกว่า พระที่ท่านูหวยจริง ๆ มีถมไป เช่น หลวงพ่อจง
วัดหน้าต่างนอก หลวงพ่อเรือง วัดใหม่พิณสุวรรณ หลวงพ่อเขียน
วัดสำนักขุนเณร เป็นต้น ท่านทั้งหลายเหล่านี้ ใช้ทิพยจักขุญาณรู้วาระ
บุญของคน ว่าคนนั้นบุญจะให้ผลท่านจึงให้ ไม่ใช่ให้สังเดช การให้ก็มี
ทั้งการให้ตรง ๆ และ ใ้เป็นปริศนาให้ไปคิดเอาเอง...

หลวงพ่อบอกและหลวงพ่อบอกนั้น ทั้งให้ตรง ๆ และใ้เป็นปริศนา
หลวงพ่อเขียน ท่านเขียนให้ตรงๆเลย เคยให้หลวงพ่อมา ๒๐ งวดติดกัน
ตั้งแต่ราววลที่ ๑ ถึงเลขท้าย ๒ ตัว ไม่มีพลาดซึกตัวเดียว แต่ท่านห้ามเล่น

อยากพิสูจน์ดิ้นกให้เอาไปดูเลยๆ ถ้าอยากได้ไปเล่น งวดต่อไปค่อยไปเอา จนบ้านนี้หลวงพ่อยังไม่ได้ไปเอาเลย...!

หลวงพ่เขียนสอนวิธีให้หอยแก่หลวงพ่อ ท่านว่า คุณมันมีของดีแล้วใช้ไม่เป็น การให้หอยก็ใช้ **ทิพจักขุญาณ** นั้นแหละ เพียงแต่ใช้ในตำ **อนาคตสังญาณ** ดูอนาคตว่า งวดไหนเลขมันจะออกอะไร แล้วใช้ **อดีตสังญาณ** บวกกับ **ปัจจุบันสังญาณ** ดูวาระบุญของเขา ถ้าบุญเก่าของเขาจะให้ผล ก็รับให้ไปเลย...

ส่วนมากถ้าให้หอยแบบนี้ ต้องจำกัดจำนวนการเล่น ไม่อย่างนั้นเจ้ามือเจ๊ง...! พระก็อาจถึงตาย เพราะเจ้ามือตามมายิงกลิ้งคาถากฎิหรืออย่างทีหลวงพ่อให้ไปตรงๆ ลืมจำกัด การเล่น หลวงปู่ปานเลยฟาดซะ หัวปูดเป็นลอนไปหลายวัน ท่านบอกว่า แบบนี้มันไปปล้นเขาชัดๆ ...เป็นการละเมิดกฎของกรรมด้วย...!

หลวงพ่เนื่อง วัดจุฬามณี ท่านเป็นราชันย์ในการให้หอยจริง ๆ ให้ติดต่อกันมาหลายสิบปี วิธีเล่นหอยของท่าน หลวงพ่อบอกว่า ให้ตามไปเรื่อยๆ งวดแรกเล่น ๑๐ บาท ถ้าไม่ออก งวดสองเล่น ๒๐ บาท งวดสาม ๓๐ บาท เพิ่มไปเรื่อยๆ ไม่เกิน ๑๖ งวด ออกแน่นอน แต่ถ้าต้องการเร็ว ให้ลดห้ายไปเล่นตัวเดียว ส่วนมากงวดแรกก็มาเลย...!

พี่ก้องเกียรติพี่ชายอาดมา ได้หอยจากหลวงพ่เนื่องไป ตามแค่สามงวดก็ทั้ง งวดที่สี่ออกแจ้ ๆ สามตัวตรง ๆ แทบจะเขกบาลตัวเอง โดนไปสองงวดก็เซ็ด ไม่ไปขออีกเลย และเป็นที่น่าเสียดายอย่างสุดซึ้งคือเมื่อหลวงพ่เนื่องมรณภาพแล้ว หลวงพ่เนื่องจึงเปิดเผยว่า **หลวงพ่เนื่องเป็นพระอรหันต์...!** ขอหอยจากพระอรหันต์ไปนิพพานทั้งองค์...!

ปี ๒๕๒๖ น้ำท่วมมาก ที่อาตมาทำงานอยู่ถูกท่วมหมด เลยต้องเป็นพ่อพวงมาลัย ลอยไปวัดบ้าง บ้านสายลมบ้าง เงินทองร่อยหรอไปทุกที วันหนึ่งที่บ้านสายลม ครูฝึกมารายงานผลการฝึกมโนมยิทธิว่ามีผู้ฝึกได้ ๕๘ คน มีผู้ถามว่า "ออกมั๊ยครับ...?" เล่นเอาขากันตั้ง... หลวงพ่อบอกว่า "เอาอย่างนี้ซี...๕๘ ลบออกจาก ๓๐๐ เหลือเท่าไร...?"

ทุกคนมัวแต่นั่ง หลวงพ่เลยตัดบทว่า "ไอ้ซีหมา...! แค่นี้ก็คิดไม่ทัน..." แล้วท่านก็ชวนคุยเรื่องอื่น...อาตมาไปหาซื้อเลข ๒๐๒ แม้คำคงเห็นเป็นหมาชนบึงตอ เพราะเป็นเลขที่เพิ่งจะออกไปหยกๆ เลยยึดยึดมาให้ซะ ๘ คู่ เลขมันออกซ้ำ งวดนั้นพินมา ๘,๐๐๐ บาท แต่ด้วยความโลภมาก งวดถัดไปเลยเอาไปคืนเจ้ามือหอยเถื่อนซะหมด...!

การเล่นหอยมันคิดยิ่งกว่าเฮโรอิน อาตมาเห็นมานานก็ต่อนักแล้ว เป็นหนี้เป็นสินล้นพ้นตัว บอกให้เลิกแต่ไม่ยอมเลิก กู้หนี้ยืมสินเข้ามาเล่นก็เอา ลูกเมียจะลำบากอย่างไร ข้าไม่สน...ขอให้ได้ลุ้นตัวโก่งวันหอยออกเป็นใช้ได้...

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า หนทางแห่งความฉิบหาย คือ **อบายมุข** นั้น ประกอบด้วย

๑. ตีมีน้ำเมา

๒. เที่ยวกลางคืน

๓. เที่ยวดูการละเล่น

๔. เล่นการพนัน

๕. คบคนชั่วเป็นมิตร

๖. เกียจคร้านการทำงาน

รูปที่ 16

หน้า 29-30

การพนันนั้น อาตมายังไม่เคยเห็นใครรวยเพราะมันชักรวยเดียว มันเป็นเงินอากรพรริ์ ได้มาแล้วต้องหมดไปทุกที ไม่เห็นมีใครเก็บไว้ได้เลย ในที่สุด เรือนขานบ้านช่อง ตลอดถึงทรัพย์สินต่างๆ ก็ฉิบหายวายวอดไปกับการพนัน จนกล่าวกันว่า "โจรปล้น ๑๐ ครั้ง ไม่เท่าไฟไหม้ครั้งเดียว แต่ไฟไหม้ ๑๐ ครั้ง ไม่เท่ากับการเล่นการพนัน" มันมีแต่หมดกับหมด..!

อาตมากลับเรียนถามหลวงพ่อกว่า "เล่นหวยผิดคิดใหม่ครับ...?" ท่านเมตตาตอบว่า "ไม่ผิดหรอกลูก แต่...มันร้อน...!" อาตมาได้ฟังถึงกับสะดุ้งเฮือก...ไซ้...มันร้อนจริง ๆ ยิ่งวันหวยออกด้วยแล้ว มันร้อนรุ่มกระวนกระวาย อยากรจะรู้ผลเร็ว ๆ รอแล้วรออีก เมื่อไรจะประกาศผลซักที คิดฝันไปล่วงหน้าสารพัด ว่าถ้ารวยแล้วจะเอาเงินไปทำอะไรดี...?

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อดีสง่างามแล้ว ถ้าไม่เดินก็โง่เต็มที อาตมาจึงหย่ากับหยวยอย่างเด็ดขาด กองสลากขาดลูกคำที่ตีไปหนึ่งราย พอ ๆ กับพญามารที่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความโกรธา "ไม่นำรู้ตัวเลย...กำลังจะตีมันลงนรกทั้งเป็นอยู่ทีเดียว...!"

๒ มีนาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุรมุมบุญไญ

๒๔. อากรพรริ์กวันพะเยา

ดินแดนอากรพรริ์นั้นมียู่แทบทุกมุมโลก ในขณะที่วิทยาการของมนุษย์ ก้าวหน้าถึงขนาดเดินทางไปดวงจันทร์ ปล่องยานอวกาศไปสำรวจดวงดาวต่างๆ แด่มนุษย์ก็ไม้อ่างไซ้บริศนาตำมิตตามมุมต่างๆ ของโลก ด้วยวิทยาการสมัยใหม่ได้สำเร็จ...!

ป่าดงดิบแห่งลุ่มน้ำเมซอน ยังคงแผ่เร้นด้วยตำนานลึกลับไม่ว่าจะเป็นภูเขากษัตริย์ที่เรียกว่า อะนาคอนดา หรือ เมืองแม่หม้าย ที่มีแต่หญิงสาวล้วน ๆ ทำการรบอย่างห้าวหาญไม่แพ้ผู้ชาย เป็นเพียงบันทึกและ คำบอกเล่าที่ไร้หลักฐานยืนยัน...

เทือกเขาคีมาลัย ประกอบด้วยยอดเขาที่สูงที่สุดในโลก สูงสลับซับซ้อน ปกคลุมด้วยหิมะช้วนาคาปี ช่อนแฉ่งเรื่องราวของมนุษย์หิมะ ฤาษีผู้ทรงฤทธิ์หรือกัญญา และ ภูติเทพ สารพัดตามความเชื่อของชาวพื้นเมือง ก็ยังเป็นดินแดนลึกลับตลอดกาล...

ป่าดงดิบแห่งดินแดนกาฬทวีป มีเรื่องของมนุษย์ตัวจิ๋วเผ่าปิกมีที่ตัวนิดเดียวแต่ชอบกินช้างเป็นชีวิตจิตใจ สัตว์ป่าจำนวนมากสาละยมมนุษย์เผ่าแปลก ๆ สัตว์ป่าพันธุ์ประหลาด ๆ เล่าขานกันต่อ ๆ มา ทำทายนักพิสูจนเป็นอย่งยิ่ง...

ป่าดงดิบเขตแดนไทย - พม่า มีเมืองหลงสำรวจ นักล่าห่มมนุษย์เผ่าละวะว่า เสือโคร่งคำชาดมหึมา จะเข้หม้ายักษ์ที่เรียกว่าโขง พระผู้ทรงอภิญญาจำนวนมาก ยังคงพันจากสายตาของโลกภายนอกตลอดมา...

เรื่องราวของเมืองลับแล ดินแดนชาวมังคนผู้เป็นมนุษย์กึ่งเทพแก่งหลีผี มหาสิทนต์ที่กลืนทุกชีวิตที่ล่วงล้ำเข้าไป ดงพญาไฟ ป่าดงดิบมหากาฬที่น้อยคนจะรอดมาได้ เมืองพญานาคได้ลำน้าโขง เป็นแค่เรื่องเล่าปากต่อปากสืบ ๆ กันมา...

มีเรื่องอยู่ ๔ ประการ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสไว้ว่า อย่าไปค้นหาสาเหตุเลย จะเสียเวลาทำความดีไปเปล่า ๆ คือ...

รูปที่ 17

หน้า 31-32

๑. พุทธวิสัย ความสามารถของพระพุทธเจ้า อย่างน้อย ๔ อสงไขย ๑ แสนหมื่นกว่า ที่บำเพ็ญบารมีมา สิ่งที่พระองค์ทำได้ ย่อมเกินกว่าคนทั่วไปจะคาดคิดถึง...

๒. ฌานวิสัย ความสามารถของผู้ทรงอภิญญาสมาบัติ การเหาะเหินเดินอากาศ มุดน้ำ ดำดิน ห่องนรกที่ยิวสวรรค์ ถ้าเราทำไม่ได้ คิดไปก็หัวทอกเปล่า ๆ...

๓. กรรมวิบาก ผลแห่งกรรมที่ตนทำมานำพาให้ จำรวย ยากจน มีอำนาจ ต้อยวาสนา สวยงาม อัปลักษณ์ คิดให้ตายก็คิดไม่ออกว่า เหตุใดกรรมจึงปรุงแต่งได้มหัศจรรย์ขนาดนั้น...

๔. โลกจินตไทย ความพิสดารของสิ่งต่างๆ ในโลก ถัดกันขึ้นไป ค้นหาด้วยเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ เกิดใหม่อีกหลายชาติ ก็ไม่แน่ว่าจะหาพบ...

หลวงพ่อบอกว่า สมัยยังเป็นเด็กหนุ่มอยู่ ตอนกลางคืนชอบไปเรือนท่านย่า ฟังท่านเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ฟัง วันหนึ่งในระหว่างเดินทางไป พบหมู่บ้านประหลาดหมู่บ้านหนึ่ง มาค้นกลางอยู่ พอเดินไปถึงเรือนท่านย่า จึงถามว่าบ้านใคร...?

ท่านย่ายืนยันว่า ไม่มีบ้านใครอยู่ระหว่างทางอย่างเด็ดขาด พอหลวงพ่อดูเส้นทางกลับ ก็ไม่พบหมู่บ้านนั้นเสียแล้ว ไม่ทราบว่าย้ายไปทางไหน หลวงพ่อบอกว่า คงเป็นเมืองลับแลที่เขาเล่าลือกัน เสียดยายว่า ตอนนั้นไม่ได้คิดสงสัย ไม่อย่างนั้นจะลองเข้าไปในหมู่บ้านนั้นดู...!

ลูกศิษย์ของหลวงปู่ครูบาไชยวงศ์ วัดพระพุทธบาทห้วยต้ม พบเห็นชาวเมืองลับแลออกมาทำบุญกับหลวงปู่ทุกวันพระใหญ่ มีที่

สังเกต คือ พวกเขาจะมี กล้วยหน้าว่า มาทำบุญ กล้วยของเขาทุกเครือ จะมี ๑๓ หัว ทุกหัวจะมี ๑๖ ผล...

เคยมีผู้ติดตามไปหลายหน เพื่อจะได้ทราบว่าพวกเขาจากไหน แต่พอเดินตามไปได้ไม่นาน ชาวลับแลเหล่านั้น ก็หายตัวไปเฉยๆ ไม่ทราบว่าย้ายไปได้อย่างไร ทั้งๆ ที่จ้องดูอยู่ทุกอิริยาบถ ชนิดไม่ยอมให้คลาดสายตา แต่ก็คลาดกันไปทุกที...!

อาตมาไม่เคยพบดินแดนลับแลขนาดนี้หรอก แต่ที่พบมาก็นับว่าประหลาดอย่างยิ่ง ตอนนั้น อาตมาเดินทางไปทอดกฐินที่เชียงใหม่ คณะที่ไปด้วยกันนั้น ส่วนใหญ่จะเมากันและ ทำความอึดอึดใจแก่อาตมาเป็นอย่างยิ่ง...

นับว่ายังโชคดี ที่ได้พบกับ คุณกัลยา (วิริยะ) สินวงศ์ ซึ่งมาคนเดียว เป็นพวกชาวโลกพอกัน คือเขาผิดศีลกันเท่าไร เราก็ไม่ยอมผิดไปด้วย เลยกลายเป็นเพื่อนสนิทกัน เมื่อไปรดเสียน้ำประคองตายที่เวียงป่าเป้า พวกเราก็เดินทางกลับกรุงเทพฯ...

แวะเที่ยวบ้านพะเยากันก่อน ปล่อยให้เขาไปเมากันต่อ เราไปเดินหาที่ถ่ายรูปกัน ทั้งที่ริมกว๊านและภายในกว๊าน พอถ่ายจนเป็นที่พอใจก็เดินทางกลับ ถึงกรุงเทพฯ แล้วเอาฟิล์ม ไปล้าง ภาพที่ออกมาทำตัวเองเป็นโกตาแตก...!

ไม่ว่าเป็นภาพการถวายกฐิน งานเลี้ยงขันโตก สถานที่ที่เี่ยวต่างๆ ตลอดถึงริมกว๊าน ล้วนแต่ชัดแจ่มแจ่มใส แต่ทุกภาพที่ถ่ายภายในกว๊าน ชาวโล่งไปเฉยๆ ชนิดหาสาเหตุไม่ได้ อาตมากับกัลยาได้แต่มองหน้ากัน มันเป็นเพราะอะไรกันแน่...?

ภายในกรวิหารมีอภรรพอะไร...? สิ่งลึกลับทักทายหรือโหน...? ใครบอกได้บ้าง...?

๒ มีนาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุธมมปัญโญ

บันทึกเพิ่มเติม ภายหลังจากเมื่อคืนคุยกับพวกกลับแลแล้ว จึงทราบว่าเขาเป็นใครอย่างเรานี่เอง เพียงแต่ทำความดีไว้มากกว่า ความดีนั้นดีเกินกว่าจะมาอยู่ร่วมกับเรา แต่ไม่เพียงพอที่จะไปเป็นเทวดา จึงต้องเกิดเป็นชาวลับแล

พวกเขาจะมีอยู่ในทุกมุมโลก เป็นเขตเฉพาะ ต่างหากออกไป ถ้าไม่ใช่พวกของเขา หรือเป็นบุคคลที่เคยมีกรรมร่วมกับพวกเขาแล้ว จะไม่สามารถเข้าไปในเขตของเขาได้ อาตมาเองได้รับนิมนต์จากหัวหน้าชาวลับแล ให้เข้าไปในเขตของเขา แต่ยังไม่รับปาก เพราะเวลาของเขา ๑ วัน เท่ากับ ๑ ปีของเรา..!

๘ กรกฎาคม ๒๕๔๔
พระครูธรรมธรเล็ก สุธมมปัญโญ

๒๕. ชนเหล็ก...!

การพบกับอุบัติเหตุต่าง ๆ นั้น นับเป็นของธรรมดา ยิ่งอุบัติเหตุทางรถยนต์ด้วยแล้ว เกือบจะมีให้เห็นอยู่ทุกวัน โชคดีก็แค่บาดเจ็บเล็กน้อย โชคร้ายก็นอนอ่านหนังสือพิมพ์ รอให้คุณป่อย มาช่วยเก็บ ถ้ามีประกันอยู่ คนหลังเขาก็ร้องให้ดีใจ ถ้าไม่มีก็เสียใจมากหน่อย..!

อาตมาซื้อขั้มรถแทมเป็นแทมตาย พอไปยื่นเรื่องขอสอบใบขับขี่ เจ้าหน้าที่ท่านก็แสร้งเมตตา ค่าใบขับขี่ตลอดชีวิต ๒๐๐ บาท ท่านบอก

ว่า เอามา๓๐๐บาท แล้วไปรอรับใบขับขี่ที่บ้านได้...! ร้อยอย่างไม่หัดให้เสียเวลาหรอก (ใจดีแบบนี้ทุกคนหรือเปล่าก็ไม่รู้..?)

เมื่อได้ใบขับขี่มาก็เริ่มซ่า...ขับลุยให้มันไปหมด ทำสถิติชนข้างฝา ฟังไปทั้งแถบ ชนวัวที่เอ่อระเหยข้ามถนนจนรถพัง แต่วัวไม่เป็นอะไรเลย...! ที่หนักที่สุดในชีวิตคือ วันเดียวชนมันสามครั้งรวด...! เรื่องมันเป็นอย่างไรขอรับคุณตำรวจ...!

พี่ประสิทธิ์จะเอารถลูกค้าคันหนึ่ง จากเพชรบุรีตัดใหม่ ไปปลุกผีที่อุชอยอ่อนนุช ถ้าจ้างรถลาก อย่างน้อยก็เสีย ๔๐๐ บาท เรื่องอะไรจะไปจ่ายให้ใจ ในเมื่อเรานเองก็มีฝีมือ ว่าแล้วพี่เขาก็แสดงการลากเอง แต่ให้อาตมาถือพวงมาลัย...!

ไอ้ปีศาจคันนี้ ระบบต่าง ๆ มันดับจิตหมดมาตั้งหลายปีแล้ว โดยเฉพาะเบรคแข็งเป็นหิน กระทั่งยังไม่ยอมลงเลย ลูกค้าเขามาขอให้ป็นหมอผี ช่วยปลุกมันให้ฟื้นหน่อย เพื่อเงิน เอ๊ย...เพื่อชื่อเสียงของอยู่ เราก็จำเป็นต้องรับไว้...แฮ...!

เหล็กลากถูกตัดแปลงจากแป้นน้ำขนาด๒นิ้ว เอาเหล็กขนาด๒หุนตัดเป็นห่วง ใช้โซ่คล้องกับคัชซีเจ้าปีศาจอีกด้านคล้องกับหูแหวนของรถลาก พอเรียบร้อยก็บรรเลงเลย...ไม่ต้องดูถูกขูดูยามอะไรกันอีกแล้ว...!

พอออกตัวได้พี่ประสิทธิ์เขาก็ไปลิ่ว...รถราในกรุงเทพฯมันเยอะขนาดไหนก็รู้อยู่ มีช่องว่างตรงไหนพวกเป็นจิ้งจอกพวกนั้นที่ แล้วช่วงลากระหว่างรถ ๒ คัน ยาวเป็นวา จึงมีพวกไม่ดูตาม้าตาเรือ คอยเสียบเข้ามาอยู่เรื่อย...อาตมาหัวใจแทบวาย...!

ตะโกนบอกพระพี่ท่านให้ไปช้าๆหน่อย แต่พี่เขาทรงอุเบกขาดี

ற்று ไม่ฟังเสียงเลย อาตมาเลี้ยงพวงมาลัย หลบรถต่างๆ แหกประสาท
กินตาย...บางที่มีช่องแคดคันหน้าไปได้ พี่ท่านก็เสียบพรวดเข้าไป
โดยไม่ได้นึกถึงสวัสดิภาพของอาตมาซักนิดเดียว...!

ช่วงแรกรถราขังมากอยู่ ไปได้ไม่เร็วนัก พออาศัยเลี้ยงพวงมาลัย
ให้เหล็กฉากเป็นเส้นตรงค้ำเจ้าปีค้อพให้หยุดได้ พอท้ายถนนเพชรบุรี
ตัดใหม่จะเข้าคลองตัน รถซึกบางตาลง พี่เขาใส่ชะเต็มที่เลย... อาตมา
ตะโกนจนเสียงหลงพี่แกก็ไม่ฟัง...!

และแล้ว...เหตุการณ์วินาศสันตะโรก็เกิดขึ้น เมื่อรถลงสะพานมา
ด้วยความเร็วสูง ช้างหน้าเป็นไฟเขียวสว่างโร่ พี่ประสิทธิ์คิดจะไปยาว
เลย ก็เร่งความเร็วขึ้นอีก รถปีค้อพสีแดงคันหนึ่ง พรวดออกมาจาก
ซอยซ้ายมือ ตัดหน้าอย่างกระชั้นชิด...!

"เอ-อ-ย-ด-ด...โ-ค-ร-ม...!" เสียงแบบนี้ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเกิดอะไร
ขึ้น แต่ไม่ได้เกิดกับเจ้าปีค้อพแดงนั่นหรอก เจ้านั้นแปดหน้าได้ก็เข้าไฟ
เขียว ไปแบบไม่เหลียวหลัง อาตมาเองที่รับไปเนื่อๆ เหล็กฉากรับแรงรถ
ที่มาเร็วขนาดนั้นไม่ไหว จั่วท้ายคันหน้าดังสนั่น...!

รถที่พี่ประสิทธิ์ใช้ลาก เป็นรถเก๋งโตโยต้าคราวนุ้รุ่นเก่า ที่มีคัชซี
เหมือนรถปีค้อพ ความแข็งแรงไม่ต้องพูดถึง กระโดดขึ้นนั่งบนฝากระโปรง
ได้ โดยไม่มีรอยยุบก็แล้วกัน ถึงแข่งขนาดนั้นก็เถอะ โดนเข้าเต็ม ๆ
อย่างนั้น ถึงกับยุบไปครึ่งคัน ดันเป็นรถของลูกค้ำชะด้วย...!

อะไรจะเกิดมันต้องเกิด...ว่าแล้วพี่เขาก็กดไป ไม่ถามซักคำ
ว่าอาตมาเป็นอย่างไรบ้าง...? ออกรถได้ก็ไปแบบเดิมอีก ให้ตายเถอะ
โรบิ้น...นี่ท่านพี่เขาคิดว่าอาตมาเป็นซูเปอร์แมนหรืออย่างไร...? กาวนา

เรียกหลวงพ่อก็ช่วยไปตลอดทาง...!

แรงกระแทกทำให้ห้วงลางร้าย พอดกระชากไม้ก็ทิ้งร่างออก
เพ็งออกรถไปได้ไม่ถึง ๒ กิโลเมตร รถคันหน้าก็วิ่งห่างออกไปผิดปกติ..
ตายละวา...เหล็กฉากขาด..! เบรคก็ไม่มี รถราก็เต็มไปหมด พ่อแม่
แม่แก้ว หลวงปู่หลวงพ่อก็ช่วยลูกข้างด้วย...!

"โ-ค-ร-ม"เสาไฟฟ้าเป็นที่พึ่ง หยุดสนิหิตจริง ๆ...! พี่ประสิทธิ์
ถอยรถกลับมา ทำหน้าบ่นยาก ไม่พูดไม่จา ถอดเหล็กฉากออก วิ่งไป
หาร้านเชื่อมให้เชื่อมใหม่ แล้วยิ้มเห่ๆ กับอาตมา พาลงคล้องเหล็ก
เข้าที่เดิม จัดการลากต่อ โอ๊ย...หารุนจริง ๆ...!

นึกว่ารอดแล้วเขียว...ที่ไหนได้...พอถึงโค้งโรงเจเก่าซอย
อ่อนนุช เจ้าห้วงลางขาดอีกหน รถวิ่งที่เข้าหาชาวบ้านข้างทาง อาตมา
หักซ้ายสุดตัว เญียดคุนเป้าแก๊ว ไปนิดเดียว แล้วพุ่งลงข้างทางที่สูง
เกือบเมตรครึ่ง เบรคกับจอมปลวกดังสนั่นหวั่นไหว...!

อาตมาแข็งในอารมณ์เงินบอกไม่ถูก เลยนั่งหมดตายตายอยาก
อยู่ในรถ ปลอ่ยให้เขาช่วยกันจ้ดรถที่ยับยืนไปทั้งคัน ลากเอาอาตมาออก
มา พอเห็นว่าไม่เป็นอะไร พี่เขาก็ถอนใจโล่งอก ขอแรงรถบรรทุกดิน
ลากเจ้าปีค้อพมหาภัยขึ้นมา เชื่อมห้วงลางเสร็จก็ไปใหม่...!

ด้วย **ธมมหาพิชัยสงคราม** และ **เหรียญกฐนุ้ชนะ** ของหลวงพ่
ที่พกอยู่ทั่วๆ อาตมาจึงถือพวงมาลัยรถไปจนถึงอยู่ โดยไม่มีอ้อนดินอ่อน
ไปชะก่อน เอ้อ...อยู่ชายแดนลูกปืนบินถากหัว ยังไม่น่ากลัวเท่าซับริด
ในกรุงเทพฯ โดยเฉพาะตอนถือพวงมาลัยตามพี่ชายคนนี่...!

พระเล็ก สุขุมมปัญญา

๒๖. ตะขามเจ้ากรรม

พระพุทธศาสนาของเรา สอนให้คนยอมรับกฎของกรรม ใครทำดี ก็ได้ดี ทำชั่วก็ได้อชั่ว โดยแยกแยะกรรมต่างๆ ออกเป็นหมวดหมู่ แบ่งออก ถึง ๑๒ ประเภท ถ้าอยากทราบรายละเอียดไปหาอ่านเองได้จากหนังสือ **กัมมทีปนี** ของ **พระเทพกวี** แห่งวัดคอน ยานนาวา กรุงเทพฯ เล่ม เบื่อเริ่มเต็ม อ่านกันตาจะแฉะไปเลย...

คำว่า **กรรม** เป็นคำรวม แปลว่า **การกระทำ** ถ้าทำดีเรียกว่า **กุศลกรรม** ถ้าทำชั่ว เรียกว่า **อกุศลกรรม** กรรมนี้จะเป็นตัวกำหนดว่าเราจะไปเกิดยังภพภูมิใด ถ้าทำความดีมีการให้ทาน **รักษาศีล เจริญภาวนา** เป็นต้น จะได้ไปเกิดเป็น เทวดา พรหม หรือ ถึงที่สุดเข้าสู่ พระนิพพานไปเลย ถ้าต้องเกิดเป็นมนุษย์ ก็มีความร่ำรวย หน้าตา สะสวย มีแต่ความสุขสะดวกสบาย...

ถ้าทำความชั่ว เช่น ละเมิดศีล ๕ ละเมิดกรรมบถ ๑๐ ก็จะตกสู่อบายภูมิ เกิดเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ถ้ามาเป็นคน ก็เป็นคนที่ไม่สมประกอบ พิกลพิการ บ้าใบ้ ยากจนข้นแค้น เป็นต้น ด้วยเหตุจากการปรุงแต่งของกรรม คือ การกระทำของเราเองทั้งนั้น พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนคนให้ยอมรับกฎของกรรม ทุกวันนี้เราเสวยผลของกรรมเก่า จะดีชั่วอย่างไรก็เราทำมาเอง (ห้ามป่นเด็ดขาด...!)

องค์สมเด็จพระทศพล ทรงสอนวิธีการพิสูจน์ให้เราได้รู้เห็นตามความเป็นจริงว่า ถ้าเราทำดีทำชั่วแล้ว ต้องไปเกิดเพื่อเสวยกรรมนั้นที่ภพใดภูมิใดกันบ้าง ความรู้สำคัญนี้ เรียกว่า **กรรมฐาน** แบ่งออกเป็น

๔ หมวด ถ้าปฏิบัติใน ๓ หมวดหลัง คือ วิชชา ๓ อภิญญา ๖ และ ปฏิสัมภิทญาณ ๔ หมวดใดหมวดหนึ่ง พอเกิด **ทิพจักขุญาณ** ก็สามารถพิสูจน์ทราบด้วยตัวเอง อยากรู้เห็นภพภูมิใดๆ ตอนนี้ไม่ใช่ของยากแล้ว...!

หลวงพ่อบุญตาสอนกรรมฐาน ที่เรียกว่า **มโนมยิทธิ** ซึ่งเป็นหมวดหนึ่งของอภิญญา ๖ ให้คนพิสูจน์ผลของกรรม มีคนฝึกได้นับแสนคนแล้ว เมื่อทราบที่ ทำดีแล้วได้รับผลดีอย่างไร ทำชั่วต้องรับผลของกรรมชั่วอย่างไร ทุกคนจะได้ละความชั่ว หันมาทำความดีกัน หรือเวลาเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นกับเรา ได้รู้ว่าเกิดจากกรรมอะไร จิตใจจะได้ปล่อยวาง ว่าเป็นเพราะเราทำมาเอง เราก็ต้องก้มหน้ารับกรรมไป...

เมื่ออาดมารับการฝึกมโนมยิทธิมาแล้ว ก็พยายามฝึกฝนในด้านของ **ญาณ ๔** คือ ใช้ความเป็นทิพย์ของใจ ไปเป็นความรู้ ๔ อย่าง ได้แก่...

๑.ทิพจักขุญาณ มีความรู้สึกทางใจคล้ายตาทิพย์ **๒.เจโตปริยญาณ** รู้วาระจิตของคนอื่น **๓.ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ** ระลึกชาติได้ **๔.จุตูปปาตญาณ** รู้ว่าคนและสัตว์เกิดมาจากไหน ดายแล้วจะไปไหน **๕.อดีตังสญาณ** รู้เหตุการณ์ที่ล่วงมาแล้ว **๖.อนาคตังสญาณ** รู้เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต **๗.ปัจจุบันนังสญาณ** รู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันนี้ **๘.ยถากัมมุตตาญาณ** รู้กฎของกรรม

ฝึกแล้วฝึกอีก ไม่แน่ว่าใจที่ จนครุขอ (**คุณอัญชัญ สุทธิรัตน์**) ใส่ตะเพิตเอาว่า คล่องตัวกว่าครูแล้วยังจะมาคือเอาอะไรอีก จะลองดีกันหรือไง...? แฮ...แฮ... ผู้น้อยมีบังอาจ เดินหน้าเหยี่ยวออกมา หลวงพ่อบุญตาบอกว่า "คล่องตัวแล้วก็สอนคนอื่นได้ละนะ..."

กราบอาราธนาบารมีครูบาอาจารย์ทั้งหมด ช่วยสงเคราะห์ ยามสอนคนอื่น ทำใจกล้าหน้าด้านเข้าไปสอนอย่างนั้นแหละ คิดว่า ถ้าได้ก็เป็นกำไร ถ้าไม่ได้ก็เสมอดี ปรากฏว่าได้ แต่มกฤษิษฐ์เก่ง กว่าครูซะอีก ครูเลยต้องเร่งตัวเองสุดชีวิต...

การทบทวนบ่อยๆ ความคล่องตัวก็เกิด เดินไปเห็นคนมือหิก ใจมันบอกเลยว่าเข้าไปทักขากบมา มันรายงานเสร็จยังไม่พอ บางทีมี ภาพแสดงให้เห็นชัดแจ้วเลย...!

คืนหนึ่ง...อาตมาสะดุ้งตื่นขึ้นกลางดึก รู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวไป ทั้งอก เหมือนมีบาดแผลอย่างฉกรรจ์ ปวดจนกระดูกตัวไม่ได้ พยายาม ทบทวนว่านี่เราไปโดนอะไรมา ก็หาคำตอบไม่ได้ ก่อนนอนมันยังเป็น ปกติอยู่นี่นา...

รวบรวมกำลังใจทั้งหมด เอื้อมมือไปยังสวิทช์ไฟอย่างลำบากยาก เย็น พอกดสวิทช์ไฟสว่างขึ้น...อาตมาก็เห็น...ตะขาบตัวดำสนิท แต่ขา แดงฉานอย่างกับเปลวไฟ วิ่งปราดออกไปจากส่วนนอก...! "ไอ้เนื้อที่กัด เรา...ทำไมมันถึงกัดเราละ...?"

ความคิดเกิดขึ้นภาพก็ปรากฏ... เป็นการพันตูกันระหว่างกอง ทัพไทยกับพม่า ทหารพม่าโถมเข้าฟันทั้งตัว ทหารไทยเบี่ยงออกซ้าย ฟันด้วยดาบขวาย้อนจากล่างขึ้นบน โคนเข้าเต็มอกแทบขาดสะพายแล่ง ทหารพม่าล้มตายคาที่...!

ที่แท้เป็นอย่างนี้เอง เราทำเขาไว้ก่อน ชาตินี้เขาตามมาทวงคืน ถึงจะเจ็บปวดสาหัสสากรรจ์ขนาดไหน ก็ไม่ถึงแก่ชีวิตอย่างที่เรากำไว้ หนอก ร้อยหนึ่งเขาทวงแค่บาทเดียว ทำไมเราจะให้เขาไม่ได้...!

จิตใจมันปลอ่ยวาง ดูเจ้าตะขาบเลื้อยหนีไปอย่างสบายใจ ขอให้โหลิ กรรมต่อกันเกิด อย่าได้จองเวรจองกรรมกันสืบไปเลย เวรกรรมทั้ง หลายจงสิ้นสุดลงเพียงชาตินี้ เราให้อภัยแก่เธอ ขอเธอจงยกโทษ ทัณฑ์ทั้งหมดแก่เราด้วยเถิด...

๓ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุรุมพโย

๒๗. ความรู้สึกซ้ำ

ตอนเป็นวัยรุ่น อาตมาเป็นคนเลือดร้อน เจ้าโทสะ ใครพูดผิดหู เป็นได้เรื่อง ไม่ต้องถึงพูดหรือ บางทีแค่มองหน้าก็ได้เรื่องแล้ว ไม่มี คนมาหาเรื่องเราก็ไปหาซะเอง ฟาดกันจนปากปลิ้นเป็นครุฑ กินน้ำพริก ไม่ได้ ค่อยนอนหลับหน่อย...!

ต่อมาเมื่อฝึกกรรมฐานกับหลวงพ่อกแล้ว ก็พยายามใช้กำลังใจ ช่มโทสะ ตามที่หลวงพ่อบอกสอนว่า "แรก ๆ เรายังละโทสะไม่ได้ ให้พยายามข่มมันเอาไว้ เหมือนข่มเสือไว้ในอก อย่าให้ความเลวมัน มันไหลออกมา ทางกายหรือทางวาจาได้"

ยังไปพบการฝึกแบบทหาร ถูกกลั่นแกล้งตลอดเวลา เพื่อทดสอบ ความอดทน ออกกำลังกายหนักๆ ค่ายเช้าเป็นปีๆ จิตใจก็เริ่มหนัก แน่นขึ้น มีความอดทนต่อเรื่องราวต่างๆ มากขึ้นตามลำดับ อารมณ์ใจ อยู่กับการภาวนาจนเคยชิน...

หลังสุดรู้ใจม เขาสอนวิธีฆ่า และ ทำลายล้างทุกรูปแบบ อาวุธ ทุกชนิดตั้งแต่เข็มเย็บผ้าขึ้นไป ต้องใช้ฆ่าคนได้ทุกอย่าง อาตมาจึงเกิด สลดใจขึ้นมาว่า ชีวิตคนช่างน้อยนิดเหลือเกิน แค่กระดูกนี้ก็ตายเสียแล้ว

เกิดอารมณ์โสมงสารขึ้นมาจับใจ...

เวลาเห็นวัยรุ่นยกพวกตีกัน ปกติชอบผสมโรงเป็นที่หนึ่ง อัดมัน ทั้งสองฝ่ายนั้นแหละ...! แต่มาถึงตอนนี้ กลับคอยเลียแข้งเลียขา เข้าไว้ เรามั่นคนมือไม้หนัก ฉวยผลาดหลังลงมือไปตามความเคยชิน จะกลายเป็นฆาตกรไปซะเปล่า ๆ...!

ในซอยที่อาตมาอยู่ มีวัยรุ่นแสบๆ อยู่หลายกลุ่ม คอยระรานชาวบ้านเขาไปทั่ว ไม่มีใครกล้าเอาเรื่องกับมัน นอกจากอาตมากับพี่น้องเท่านั้น ตอนนั้น อาตมาเพิ่งออกจากราชการได้ไม่นาน ส่วนน้องแสงชัย เป็นครูฝึกของเหล่าปราบอากาศอยู่...

"ตามธรรมเนียมไทยแท้แต่โบราณ ใครมาถึงเรือนชานต้องต้อนรับ อย่างดีเลิศตามมีและตามเกิด ให้เพลลินเพลิดกายากว่า จะกลับ" ผู้ใหญ่ท่านสอนไว้ คนที่ว่าอย่างอาตมากับพี่น้อง จึงต้อนรับผู้มาหาเรื่องอย่างประทับใจ หามกันร้องแรงกลับไปทุกที...!

ได้รับการต้อนรับอย่างดีทุกครั้ง พวกเขาเลยมากขึ้นน้อย ไม่ว่าจะ เป็นหนึ่งต่อสี่ ตัวต่อตัวมีรูป หรือ วันบายกลุ่ม โดนมาแล้วทั้งนั้น ครั้งที่หนักที่สุด คือ สองต่อสามสิบ เล่นยกขบวนปิดขอยกันเลย เป็นไรมี... มาเท่าไรก็ยืนดีต้อนรับ...!

คนที่ผ่านการฝึกมาโดยเฉพาะ กับคนที่มีแต่แรงกับความคะนอง มันห่างชั้นกันสุดคู่ ต่อให้มามากเท่ามาก พอคนหน้าลงไปนอนมียัมฉัก ๒-๓ คน ที่เหลือก็แตกฮือทั้งขบวน ในที่สุด ก็ฝากเอาไว้ก่อน คราวหน้า มาใหม่ เลยได้ดอกรับต้นหนักเข้าไปอีก...!

เป็นอย่างนี้มาตลอด แต่ไม่มีเสียละที่จะเข็ด พอรบรวมขวัญและ

กำลังใจได้ บวกกับได้รับแรงจากเพื่อนๆ ก็แหกหน้าอีก ส่วนใหญ่ จะเป็นพวกหน้าใหม่ๆ พวกเก่าที่รู้อะไรสอไรแล้วมักจะนกรู้ คอยหลบอยู่ห่าง ๆ เป็นฝ่ายถูกลูกเดียว...!

อาตมาขอชมเชยวัยรุ่นประจำซอยทุกคนว่า มีความเป็นลูกผู้ชายดีมาก ไม่ยอมใช้เครื่องทุ่นแรงแบบขอยอื่นเขา อย่างดีก็แค่สับมือหนักหน่อยก็มีดหรือคมแฝก ของหนักประเภทปืนหรือระเบิด ไม่เคยเห็นใช้แบบขอยอื่นเขา (อาจจะกลัวเจอไอ้ที่หนักกว่า...!)

คืนหนึ่ง...อาตมาสะดุ้งตื่นกลางดึก ด้วยเสียงตะโกนและเสียงถีบประตูโครมๆ แอบดูก็เห็น "ซาใหญ่" ประจำซอย กำลังอาละวาดอยู่ด้วยความเมา แต่ไม่หนักใจหรอก แต่ที่เสียสัใจยิ่งกว่านั้น คือ พี่ประสิทธิ์ที่ยืนเฝ้าที่ข้างประตู ในมือถือดาบเปลือยคมขาววับ...!

ขึ้นปล่องไว้คงมีข่าวขึ้นหน้าหนึ่งเป็นแน่ อาตมารีบเปิดประตูออกไป ยกมือไหว้ขอร้องไห้เขากลับไป อย่างมาทำดีทำต่อเลย อาตมาไม่สู้หรอก พยายามพูดให้พวกเขาได้ยิน เพราะรู้ว่าพวกนี้ไม่เคยไปเดี่ยว ตามมุ่มมิตต้องมีพรรคพวกของเขาแอบอยู่อย่างแน่นอน...!

เจอไม่หนวมเข้าคงคาดไม่ถึงเลยยอมกลับไป นึกว่าหมดเรื่องแล้ว กำลังจะเข้านอนก็ต้องลุกขึ้นมาใหม่ เพราะเสียงทำทายเป็นอีกแล้ว เอ้อ...ถูระเบิด มั่นอยากเจ็บตัวซะจริงๆ ออกไปเป็นทูตสันติอีกครั้ง ใจเกาะคำภาวนาแน่น เย็นเหมือนชุกน้ำแข็งไว้ในอก...!

แต่คราวนี้ซาใหญ่ไม่ฟังเสียง คำพ้อล้อแม่หยวนคายฟังไม่ได้ จนถึงประโยคสุดท้ายที่ว่า "ดูย...! ทหารมันจะแน่ซึกแค่ไหนวะ...?" อาตมาก็ถูกตืดออกด้านข้าง น้องแสงชัยนั่นเอง ออกมาตอนไหนไม่รู้

บอกสั้น ๆ ว่า " ผมเอง "...!

ตูมแรกคือแข่งขา พาดเข้าตัดดอกไม้ ฝ่ายตรงข้ามโคนเหมือน
ท่อนซุงฟูๆ แต่ไม่ได้ถึงพื้น เพราะแข่งข้ายหวดรับเข้าที่ชายโครง
จากนั้นก็เป็นการเตะเลี้ยงไม่ให้ล้ม พรรคพวกของมันกรูกันออกมา
แต่ต้องชะงักเมื่ออาตมาบอกว่า "อยากจับตัวบ้างก็เข้ามา..!"

น้องแสงชัยจะไปส่งสอนไป แต่อีกฝ่ายจะซิมซัปได้เท่าไรไม่รู้...?
เนื่องเพราะวัประทานแข่งแทบรากเลือด พอเลิกเตะก็กองกับพื้นเหมือน
ผ้าขี้ริ้ว อาตมาต้องแบกมันไปส่งถึงบ้าน ตอนกลับมาแล้วนี่ซิ มันโกรธจน
สิ้นไปทั้งตัว "รู้อย่างนี้กูเตะซะเองก็ตีหอรอก...!"

ความโกรธเหมือนน้ำป่า ป่าไหล ทะลักทลายมาอย่างควบคุม
ไม่อยู่ พยายามภาวนามันก็ไม่เอาด้วย อีต่อนมันอยู่ไม่รู้สึก เสือกมาโกรธ
ต่อนนี้ หาที่ระบายไม่ได้ซะด้วย กรรมฐานพังไปหลายวัน ความรู้สึกซ้ำ
แบบนี้ไม่ค่อยดีเลยแฮะ...!

๒ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

๒๘. ผีบังตา

ใน อารกสูตร สัตตกถินาต อังคุตตรนิกาย กล่าวถึงศาลานอก
พระพุทธศาสนา ชื่อว่า อารกะ ได้สอนศิษย์ของตน ว่าชีวิตเป็นของน้อย
ไม่ควรประมาท ได้เปรียบเทียบไว้ว่า...

- ชีวิตเหมือนหยาดน้ำค้าง คือ มีแต่จะระเหยแห้งหาย
ไปโดยเร็ว

- ชีวิตเหมือนดอกไม้ คือ ผุ่ดขึ้นมาก็แตกทำลายไปโดยพลัน

- ชีวิตเหมือนรอยไม้ขีดลงในน้ำ คือ ปรากฏวูบก็หายวับไป

๔๕

- ชีวิตเหมือนลำธารไหลลงจากภูเขา คือ มาโดยจับถันแล้ว
ผ่านไปทันที

- ชีวิตเหมือนก้อนเซพะ คือ เหมือนน้ำลาย ที่มีแต่จะถูกเขา
ก้มทิ้ง

- ชีวิตเหมือนชิ้นเนื้อนาบไฟ คือ จะถูกเผาไหม้หมดไปในเวลา
ไม่นาน

- ชีวิตเหมือนโคที่เขานำไปฆ่า คือ ต้องตายอย่างแน่นอน ไม่มี
ทางหลบหนี

ขนาดศาลานอกพระพุทธศาสนา ยังสอนธรรมได้นำฟังขนาดนี้
แต่เขาเห็นแค่ อนิจจัง ความไม่เที่ยงและ ทุกขี ความเป็นทุกข์เท่านั้น
ไม่มีปัญญารู้ถึง อนัตตา ความไม่มีอะไรเป็นเรา เป็นของเรา อย่างที่
พระพุทธเจ้าทรงรู้...

ชีวิตของอาตมา เลียบเลาะขอบเหวแห่งความตายมาหลายครั้ง
ไม่ว่าจะเป็นการหมดลมเพราะท่อฟี่อุดตัน เป็นหมัยโคพลาสม่าโน้มเนีย
สลบไปสองวันสองคืน กระดูกลอยเคลื่อนทับประสาท อาเจียนจนตัวซีด
เป็นจึงจก ฉันท้าวไม่ได้แม้แต่เม็ดเดียวตั้งหกวัน...!

นั่นมันเป็นเรื่องปกติธรรมดา (แล้วไอ้ที่ไม่ธรรมดามันเป็นยังไง...?)
แต่ถ้าท่านเจอเรื่องราวประหลาด ที่ชาวบ้านเชื่อกันว่า เป็นเพราะผีบังตา
เพื่อจะเอาชีวิตท่าน แล้วท่านจะทำอย่างไร..? ถึงชีวิตเป็นของน้อย แต่มัน
ไม่ได้ตายแบบปกติมีขอรับพระคุณท่าน...!

ตอนเด็ก ๆ มีเรื่องเล่ากันว่า เด็กที่เล่นซ่อนหาตอนกลางคืน
ถูกผีบังเอาไว้ หายไปเป็นเวลานาน กว่าจะมาตามกันเจอ ต้องเดือดร้อน

๔๖

ทั้งหมดพระหมอมีหลายต่อหลายรายที่เจอดี แต่อาดมาแค่ลัวคลาดไปทุกที เลยได้แต่ฟังเขาเล่าว่าตลอดมา...

คุณประเสริฐ โตทัพ เพื่อนบ้านที่แสนดี ชีบรถตกถนนเขาหักหลายท่อน ตอนไปเยี่ยมท่านได้ถามว่า ทำไมเกิดอุบัติเหตุ..? ท่านบอกว่า "ผมก็ขับไปตามปกติแหละ เห็นถนนใหญ่ๆ โส่งๆ มารูตัวอีกทีตอนลงไปอึดกับจอมปลวกแล้ว...!"

ทุกคนลงความเห็นว่าเป็น "ผีบังตา" ตามเคย สรุปได้ความว่า คนที่เคราะห์ร้ายดวงตก หรือจะต้องตายโหงแล้วไซ้ร้ ผี (ไอ้ตัวเลือก..) จะบังตาให้เกิดอันตรายนาพาประการ จะหนักเบาตามแต่เคราะห์กรรม แต่อาดมาไม่เคยเจอเองเลยไม่ยอมเชื่อ...!

ตอนเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ แล้ว อาดมาจึงเจอเข้าเต็มๆ ถึง ๒ วาระ ทำให้เชื่อสนิทเลยว่า คนแรกที่เกิดอุบัติเหตุ นั้น มองไม่เห็นจริงๆ ส่วนจะเป็นผีบังตาอย่างไรบราดว่าหรือไม่นั้น ขอมอบเป็นการบ้านให้ท่านไปวินิจฉัยเอง...

ครั้งแรก...อาดมาข้ามถนนที่ปากซอยหน้าบ้าน มองขวามองซ้ายเห็นถนนว่างดี อาดมาก็รีบข้ามทันที เสียงเบรคดังสนั่นหวั่นไหว...! ปิคอัพสีเขียวขี้น้ำคันหนึ่ง พุ่งเข้ามาถึงตัว แรงส่งที่มาด้วยความเร็วสูงทำให้เบรคไม่อยู่...!

เหมือนมีใครกระชากคอเสื้อ อาดมาปลิวถอยไปข้างหลัง ปิคอัพคันนั้นเฉียดไปอย่างหวุดหวิด เมื่อคุงก็ดูดีแล้วว่าถนนว่าง แล้วเจ้าปิคอัพพามาได้อย่างไร..? จะไม่เชื่อเรื่องผีบังตาก็คงไม่ได้ สายตาไม่ได้มีปัญหา แล้วทำไมถึงมองไม่เห็น...?

ครั้งที่สอง...อาดมาเดินอยู่ข้างสะพานลอยพระโขนง อเมริกันโฮลเดิน คั่นมที่มาที่เข้ามาถึงตัว อาดมากระเด็นไปข้างหน้าเหมือนถูกถีบ ฟันจากการโดนบั้งนิดเสียวแดงผ่าลิบหก คนขับรถหนึ่งปากอ้าค้าง คงจะเพิ่งเห็นอาดมาเหมือนกัน...!

ไอ้ผีร้ายนี่บังได้แสบมาก..มันเล่นบังทั้งคนขับบังทั้งอาดมาเลย ดีที่บารมีครูบาอาจารย์ยังคุ้มหัว เพราะอาดมาพก **ธงมหาพิชัยสงคราม** และ **เหรียญผู้ชนะ** ของหลวงพ่อก ทำให้รอดพ้นจากเคราะห์กรรมไปอย่างหวุดหวิด...

เรื่องพิสดารเหล่านี้ ควรรับฟังเอาไว้บ้าง พอเป็นเครื่องประดับความรู้ที่สำคัญที่สุด คือต้องเร่งการปฏิบัติให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ถ้าถึงระดับหนึ่งแล้ว ความตายก็ไม่ใช่น่ากลัวเลย แม้แต่หน้าอกลูกวักมือเรียกมันให้มาเสียด้วยซ้ำไป...!

๓ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธรรมบุญญา

๒๙. ท่านแม่เรือล่ม

อนุสาวรีย์แห่งความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก คือ **ทัชมาฮาล** ปราสาทหินอ่อนทั้งหลัง ซึ่งตั้งอยู่ ณ ดินแดนชมพูทวีป ความยิ่งใหญ่โอฬารของมัน ถูกจัดเป็นสิ่งมหัศจรรย์อย่างหนึ่งของโลก นั่นเป็นสิ่งแสดงออกซึ่งความรักอันยิ่งใหญ่ ที่ **ชาห์เจฮัน** มีต่อ **พระมเหสีมุมตัส**

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสว่า **ปิยโตชายเต โสโก** ที่ได้มีรัก ที่นั่นมีแต่ความเศร้าโศก **ปิเยหิ วิปปโยโค ทุกโข** ความพลัดพรากจากของรักของชอบใจที่ปรอง ย่อมเป็นทุกข์ ผู้ทุกข์โศกในโลกนี้

มิใช่มีแต่ซาหใจอันเพียงผู้เดียวหรอก...

ณ มุมหนึ่งของ พระราชวังบางปะอิน ปรากฏอนุสาวรีย์เล็ก ๆ หลังหนึ่ง มีคำจารึกพรรณานางอันเป็นที่รัก ผู้จากไปอย่างไม่วันกลับ เป็นถ้อยคำที่กลั่นออกมาจากดวงใจอันแสนเศร้าอย่างแท้จริง แม้ผู้ตาย มีญาติสนิทรับรู้ ก็คงจะปลาบปลื้มใจเป็นที่สุด...

ถูกแล้ว... นั่นเป็นอนุสาวรีย์แห่งความรักที่ สมเด็จพระปิยมหาราช ทรงสร้างขึ้นเพื่อเป็นเครื่องระลึกถึง สมเด็จพระนางเจ้าสุนันทากุมารีรัตน์พระบรมราชเทวี ผู้เป็นพระมเหสีที่รักยิ่ง ซึ่งสวรรคตด้วยเหตุเรือพระที่นั่งล่ม พระนางจมน้ำลงสู่ใต้กระแสน้ำเชี่ยว ถึงแก่สิ้นพระชนม์...

บางพูด นนทบุรี ในวันนั้น..ท่ามกลางกระแสน้ำอันเชี่ยวกรากของแม่เจ้าพระยา ถ้ามีผู้ใดผู้หนึ่งยินยอมช่วยเหลือ องค์พระมเหสีที่รัก ยิ่งก็ไม่ต้องจากไป สมเด็จพระพุทธเจ้าหลวง ก็ไม่ต้องเสียดพระทัยอย่างสุดซึ้งเช่นนั้น...

ทว่า..กฎมณเฑียรบาลในยุคนั้น ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า ผู้ใดให้การช่วยเหลือต่อองค์พระมเหสีก็ดี เจ้าจอมหม่อมหม่อมกิติ ขึ้นมาจากหน้ามีโทษสถานเดียวคือประหารชีวิต แล้วผู้ใดละ..? ที่จะกล้าฝ่าฝืนกฎมณเฑียรบาล โดยไม่เกรงกลัวพระราชอาญา...

พิเคราะห์เพียงเดิน ๆ จะคิดว่า ไม่น่ามีโทษถึงเพียงนั้น แต่ถ้าคิดดูให้ถี่ จะพบว่าในยุคนั้น...ชายหญิงไม่อาจซัดกลักกันไม่ว่ากรณีใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากสามภรรยา หรือญาติสนิทเท่านั้น การถูกเนื้อมีโทษตัวยังเป็นของต้องห้ามอย่างเด็ดขาด...!

นั่นเป็นเรื่องของสามัญชน นี่เป็นเรื่องของเจ้าพระยามหากษัตริย์ พระวรกายประจวบสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แม้แต่มองยังไม่กล้า แล้วถ้าเป็นเรื่องในสระสวนอุทยาน ผู้ที่สามารถทำการช่วยเหลือได้ทัน ต้องอยู่ในบริเวณนั้น การล่องลำเซตหวงห้ามเพียงนั้น โทษก็ถึงตายแล้ว..!

เสียงของครูเป็ยก (คุณสมพร บุญเกียรติ) ที่ทำการฝึกญาณ ๘ แก่ลูกศิษย์สั่งทุกคนกำหนดใจย้อนหลังไปยังเหตุการณ์ครั้งนั้น "เฮ้อ...ทุกคนดูซิคะ ทำไมพระองค์ท่านถึงสิ้นพระชนม์?" ภาพที่ปรากฏคือ...ท่ามกลางกระแสน้ำอันปั่นป่วนนั้น พระองค์ท่านโผล่ขึ้นมาเหนือน้ำ...

ทรงเหลียวมองรอบด้าน แล้วร้องออกมาคำเดียวว่า "ลูก..!" พลังแหวกว่ายเข้าหาเรือพระที่นั่งที่จมผลุบ ๆ โผล่ ๆ อยู่อย่างสุดกำลัง จังหวะเดียวกับที่คลื่นอีกลูกโถมซัดมา เรือพระที่นั่งพลิกกลับ ครอบพระองค์ท่านหายวับไปกับตา...!

อาดมาน่าตาว่างฟู..แม่..นี่แหละแม่..ความเป็นแม่ที่รักลูกยิ่งอื่นใด แม้แต่ชีวิตก็สละเพื่อลูกได้ "แม่" คำเดียวสั้น ๆ ที่แฝงไว้ด้วยพลาณาภาพใหญ่หลวง ยอมทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเลือดในอก แม้ต้องสละด้วยชีวิตและเลือดเนื้อแห่งตน...

แล้วพ่อละ...? มีใครคิดถึงห้วงพ่อบ้าง...? พ่อที่เสียทั้งแม่ทั้งลูก จะทุกข์ใจสุดพรรณานาตาไหน...? อาตมาต้องลุกหนีการฝึกแต่กลางคัน ออกไปร้องให้อยู่ข้างนอก ร้องจนสาแก่ใจ วันนั้นทั้งวันมีแต่น้ำตา ที่โตมิรัก ที่นั่นมีทุกซ่นหอ...!

รักใด ไหนเล่า เท่าแม่

เที่ยงแท้ ยินยอม คงมั่น
รักลูก ยิ่งกว่า ชีวัน
ลูกนั้น รักแม่ เท่าใด..?

๓ มีนาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุธมมปัญญา

๓๐. ยอมนักปากไว

ในศีล ๕ อันประกอบด้วย ห้ามฆ่าสัตว์ ห้ามลักทรัพย์ ห้ามประพฤติผิดในกาม ห้ามพูดปดมตเท็จ และ ห้ามดื่มสุราเมรัย นั้น หากไปตามบุคคลทั่วไปว่า ศีลข้อไหนที่รักษายากที่สุด ร้อยละเก้าสิบเก้าต้องตอบว่า ข้อสี่ ห้ามพูดปด รักษายากที่สุด...!

แล้วถ้ากล่าวถึงกรรมบถ ๑๐ ก็ยิ่งยากขึ้นไปอีกหลายเท่า เพราะประกอบด้วยข้อห้ามทางกาย ๓ ข้อ คือ ห้ามฆ่าสัตว์ ห้ามลักทรัพย์ ห้ามประพฤติผิดในกาม เช่นเดียวกับศีล ๕ แต่มีข้อห้ามทางวาจาเพิ่มเป็น ๔ ข้อ คือ

- ๑. มุสาวาทา เวรมณี เว้นจากการพูดปดมตเท็จ
- ๒. ผรุสวาทา เวรมณี เว้นจากการพูดคำหยาบคาย
- ๓. ปิสุณาวาทา เวรมณี เว้นจากการพูดส่อเสียด
- ๔. สัมผัปปลาปวาทา เวรมณี เว้นจากการพูดเพื่อเจ้อเหลวไหล

และข้อห้ามทางใจอีก ๓ ข้อ คือ ไม่โลภอยากได้เงินเกินพอดี ไม่โกรธเกลียดอาฆาตพยาบาทใคร และ เชื่อตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ไม่ออกนอกกลุ่มนอทาง...

ทุกคนจะไปร้องอุ้อเอาตรงจักรกรรมทั้ง ๔ ข้อนั้นแหละ เพราะคนเรามักปากไว พูดไปแล้วจึงคิดได้ว่า คิดศีลเสียแล้ว (แสดงว่าโกหกจนชำนาญ) บางทีคำไปแล้วสามวัน จึงนึกได้ว่านี่ เราคำเขาไปแล้วนี่หว่า...(เจริญเนอะ...ยังดีที่นึกได้...!)

แล้วไอ้การพูดส่อเสียดนั้นนะ...บางคนถือเป็นเรื่องว่างหลังอาหารเลยเขี้ยว ถ้าไม่ได้พูดจายุแหย่ชาวบ้านชาวบ้านได้ รู้สึกมันจะท้องขึ้นท้องเฟ้อ กินไม่ได้ถ่ายไม่ออก ชักวันคงเป็นปลาหมอคายเพราะปาก แบบ นางปิสุณาวาที่ เข้าซักวัน...!

อันว่านางปิสุณาวาที่นั้น ในชาดกกล่าวไว้ว่า เธอมีพี่น้อง ๔ คน แต่ละคนมีคุณสมบัติแสนได้ไปคนละอย่าง เช่น ด่าไฟแลบสามวันไม่ซ้ำคำ ท้องยังพุงกระสอบกินทุกอย่างที่ขวางหน้า บ้างก็คว่าผู้ชายทุกคนที่ผ่านมาเป็นสามี แต่ว่าที่แสนแบบไม่ต้องกินพริกเข้าไปช่วย คือ นางปิสุณาวาที่นั้นแหละ...

นางคนนี้มีก่นำเรื่องของชาวบ้าน ไปนิเทศเป็นอาหารปาก แล้วชักมันมากเกินไป จึงมีการต่อเติมเสริมแต่ง แกมยุแยงตะแคงรั่วจนชาวบ้านที่ไม่รู้ตัว ตกเป็นเหยื่อของนางปากชั่ว ถึงกับตีตาะทะเลาะกันมั่วไปทั้งเมือง เป็นที่สุขใจของนางยิ่งนัก...

ต่อมาชาวบ้านทบทวนถึงสาเหตุ ทราบว่า เกิดอาเพศเพราะนางปากไม่ดี จึงช่วยกันจับนางทรงลักษณ์ปากอับริย์ ลอยแพไปตามยถากรรม แต่ดวงคนยังไม่ถึงที่ จำเพาะไปเจอกับเรือโจรสลัด หัวหน้าโจรเห็นบับก็บึง จึงรับนางขึ้นเรือมา แต่งตั้งเป็นศรีภรรยาทันที...

พอได้อยู่สบายแล้วก็เริ่มออก นางนอกคอกก็เริ่มซุ่มฉีปาก

ยุแหยหัวหน้าโจรกับลูกน้องให้แตกแยกกันตามระเบียบ ทะเลาะกันจนแทบล้มประดาตาย จึงนึกขึ้นมาได้ว่าไม่เคยเป็นแบบนี้ สอบหาสาเหตุก็มาลงที่นางปิณฑาวาทิ (อีกแล้ว..!)

ขึ้นให้อยู่ด้วยคงฆ่ากันตายหมดแน่ ๆ นายโจรจึงตั้งใจ จับนางปากมหากัยลอยน้ำไปอีก แต่ชะตาชีวิตก็ซอบกล บันดาลให้มีนกอินทรีใหญ่สองตัวผิวเมี่ยมาพบนางเข้า พญานกสองสารจึงหาไม้มาหนึ่งท่อนให้นางจับตรงกลาง พาบินไปส่งที่ฝั่ง...

ขนาดห้อยโคงเงยอยู่บนอากาศ ก็ยังอดปากหมาไม่ได้ (หมาไม่เกี่ยวนะครับ โธ่..) นางขับไปทางนกกผู้เป็นผัว ทำกระซิบกระซาบอะไรอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็บินมาทางนางนก บอกว่าผัวนางไวใจไม่ได้ อาไร... เป็นนกไม่อยู่ส่วนนก ต่อหน้าเมียแท้ ๆ ยังมาเกี่ยวพานาง..!

ลมเพชรทิ้งไม่ขึ้นหน้าก็ไม่ใช้วิสัยหญิง นางนกกโกรธจนหน้าเขียวหน้าดำ ตรงเข้าจิกตีผัวสุดลตุล สมใจนึกของนางปิณฑาวาทิเขาล่ะ... แต่มาถึงคราวกรรมจะสนอง พอตีกันไม่ทันนางปากกระยาอาศัยเกาะ ก็หล่นตุมลงทะเล คราวนี้จับเหจมหน้าตายห่า...สมใจนึกไปเลย..!

ยัง...ยังไม่หมดฤทธิ์ เป็นผียังมีอำนาจได้ พอศพลอยไปติดฝั่ง พระพบเข้าก็สงสาร (ยายนี้ทำบุญอะไรมาน้อ...? ใครเจอเป็นต้องสงสาร) จึงจัดการเผาศพให้ แล้วเก็บเอากะโหลกไปปลงอนุสรณ์ธรรมฐาน พอกะโหลกเข้าวัดก็เกิดเรื่อง...

ธรรมดาพระท่านอยู่ร่วมกันด้วยความสงบ ก็ต้องมาทะเลาะกันอย่างหาสาเหตุไม่ได้ กว่าจะรู้ตัวหน้ากะโหลกไปทิ้งป่าช้า ก็วางมวยเป็นพระวัดเล่าหลินไปหลายยก เดียว...ยังมีต่อ พวกคอกเหล่าเข้าไปต้มเหล่า

กันโนป่าช้า เจอที่เด็ดบายผีปากหมาเข้าอีก...!

หาหินมาทำก้อนเต้า เพื่อจะวางหม้อต้มเหล่า ต้นไปเก็บเอาหัวกะโหลกมาแทน ทุกวันกินเหล่าไม่มีเรื่อง วันหนึ่งคืนหัวร้างคางแตก ปากคอเร็ดไปตาม ๆ กัน แล้วตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ใครกินเหล่าเป็นต้องซอบหาเรื่อง ผีมีอนางปิณฑาวาทิเขาล่ะ ตามมาอาละวาดจนถึงสมัยนี้..!

เรื่องของปากมันแก้อย่างนี้เอง พออาตมาเริ่มรักษาสด ด้วยความเคยชินก็มักจะแผลงโกหก แก้อย่างไรก็ไม่หาย เพราะสติยังตามปากไม่ทัน ต้องหาทางจัดการขึ้นเด็ดขาด ไม่มีอะไรดีกว่ายึดหลวงพ่อบุญเป็นที่พึ่ง...

เอา **เหรียญยันต์เกราะเพชร** ของหลวงพ่อบุญมาอมแทนยามเลย ที่นี้ใครจะพูดด้วย เหรียญที่คาปากอยู่ทำให้เกิดความยังคิด ก่อนจะพูดก็มีสติตรงตูดก่อน ว่าพูดไปแล้วผิดศีลมั๊ย..? พยายามแทบตายกว่าจะเลิกโกหกได้เด็ดขาด เอ้อ...ขอบคุณยามวิเศษ...!

๓ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุขุมมปัญญา

๓๑. อานภาพศีล ๘

มีฤๅษีหมู่หนึ่ง เดินทางมาจากป่าหิมพานต์ (แะ...อยู่ที่ไหนก็ไม่รู้..!) เพื่อมาเผ่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดอาการเหนื่อยล้าเต็มทีเมื่อถึงทางแยกเมืองสาวดี จึงพากันหยุดพักที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ที่ขึ้นอยู่ตรงทางแยกนั้นเอง...

เห็นต้นไม้ใหญ่ร่มครึ้ม เป็นที่เย็นสบาย หัวหน้าฤๅษีก็คิดว่า ต้นไม้ใหญ่โตขนาดนี้ต้องมีรุกขเทวดาอาศัยอยู่ เรามาเหนื่อยแทบตาย ข้า

กระหายน้ำอีกต่างหาก ถ้าเทวดาจะเมตตาบันดาลน้ำมาให้ดื่มกันสักหน่อยคงจะดี...(เล่นง่ายดีนี้...)

คิดเพียงเท่านั้น พลันก็ปรากฏภาชนะบรรจุน้ำใสสะอาดเต็มเปี่ยมขึ้นที่เบื้องหน้าฤๅษีทั้งหลายเป็นที่น่าสนใจยิ่ง ทั้งนี้เกิดจากอำนาจพรุขเทวดา ที่อาศัยอยู่ที่ต้นไม้ใหญ่นั้น พอทราบความคิดของหัวหน้าฤๅษี ก็บันดาลให้มีขึ้นทันใด...

ฟาดกันไม่ต้องฟังเสียงล่ะ พอสิ้นความกระหายก็คิดต่อไปว่า พวกเราเดินทางมาไกลร่างกายสทรมอมแมม เมื่อรุกขเทวดาบันดาลน้ำให้ดื่มได้ ก็น่าจะบันดาลน้ำสำหรับอาบให้แก่พวกเราได้เช่นกัน (น่าน...เอาซะให้คุ้ม)

ทันใด ก็ปรากฏสระโบกขรณีขึ้น ให้เหล่าฤๅษีได้อาบอย่างสำราญใจ(น่าจะมินวดแถมซะให้เข็ด...!) พอร่างกายสบาย ใจก็อยากต่อไม่สิ้นสุด เลยคิดต่อไปว่า น้ำดื่ม น้ำอาบก็มีแล้ว อื่นจานหิวระนอย...มีอะไรให้ฤๅษีกินบ้างละนายจ๋า...!

รุกขเทวดาก็พิสมัยจริง ๆ..บันดาลให้ต้นไม้เกิดผลสะพรังไปทั้งต้น (ไม่ยกเป็นโต๊ะจีนซะ...) เหล่าฤๅษีกินอิ่มแล้ว เกิดอยากเห็นเทวดา จึงตั้งความปรารถนาขอพบซักหน่อย รุกขเทวดาก็สุดเขินจึงบันดาลให้ปรากฏเฉพาะเสียงว่า...

"ข้าแต่ท่านผู้ทรงศีล ข้าพเจ้าเป็นผู้ประกอบด้วยบุญญาธิการน้อยนิด มีความละเอียดเป็นที่ยิ่ง ไม่กล้าปรากฏขึ้นต่อหน้าท่านทั้งหลาย" แม้ว่าผู้น้อยมีบังอาจ เหล่าฤๅษีก็อ่อนน้อมจนใจอ่อน แสดงกายพิพจน์เฉพาะหน้า ประกอบด้วยยศมีกายเป็นที่สว่างรุ่งเรืองยิ่งนัก...(อัน...อัน...!)

หัวหน้าฤๅษีจึงถามว่า "เทวะ...ดูกร เทวดา ท่านมีฤทธาานุภาพเป็นที่น่าอัศจรรย์ ทั้งสว่างรุ่งเรืองไปด้วยรัศมี ขอถามว่าท่านนี้ทำบุญมาด้วยสิ่งใด จึงมีศักดิ์านุภาพใหญ่เห็นปานนี้" รุกขเทวดาประคองอัญชลีตอบต่อฤๅษีทั้งหลายว่า...

"ข้าแต่ท่านผู้ทรงศีล กล่าวไปแล้วเป็นที่ละเอียดยิ่ง บุญญาานุภาพของข้าพเจ้านี้ เกิดด้วยผลการรักษาศีล ๘ เพียงครั้งวัน.." แล้วรุกขเทวดาจึงเล่าบุรพกรรมให้ฤๅษีได้ทราบดังนี้

"ชาติก่อนข้าพเจ้าเป็นคนเขี้ยวใจ ไปขอทำงานกับท่าน **สุทัตตเศรษฐี** ผู้มีอีกนามหนึ่งว่า **อนาถปิณฑิกเศรษฐี** ขอเพียงมีอาหารวันละ ๒ มื้อ แลกกับแรงงานก็เป็นที่พอใจ ท่านเศรษฐีผู้มีใจกรุณา รับข้าพเจ้าไว้เป็นคนรับใช้ทั่วไป...

วันนั้นเป็นวันอุโบสถ ข้าพเจ้าไปตัดฟืนในป่าตั้งแต่เช้า กลับมาก็เลยเที่ยงไปแล้ว จึงตรงไปขออาหารที่โรงครัว เห็นภายในโรงครัวเรียบสนิท ปราศจากคนพลุกพล่านเช่นวันก่อน จึงถามแม่ครัวว่า "นี่แม่...วันนี้ใจนึ่งเจียนนัก อาหารส่วนของข้าพเจ้าอยู่ไหนเล่า...?"

แม่ครัวตอบว่า "นี่นะท่านผู้เจริญ...วันนี้เป็นวันอุโบสถ ทุกคนในบ้านนี้แม้แต่ทารกเพิ่งอดนม จะบ้วนชำระปากให้สะอาด ตั้งใจรักษาอุโบสถศีล เว้นอาหารตั้งแต่หลังเที่ยงไปแล้ว ท่านเป็นผู้มาใหม่ ยังไม่ทราบระเบียบข้อนี้ ข้าพเจ้าจึงรีบประกอบอาหารเพื่อท่าน..."

ข้าพเจ้ารับฟังเป็นที่ยิ่งใจ คิดว่าอุโบสถศีลนี้เป็นไฉนหนอ...? บุคคลในบ้านท่านเศรษฐี จึงพร้อมใจกันสมათานรักษา แม้ทารกเพิ่งอดนม ยังประกอบด้วยศรัทธาเห็นปานนี้ จึงยับยั้งแถมแม่ครัวว่า

"นี่นะแม่...จงงดการประกอบอาหารไว้ก่อน ข้าพเจ้าจักรักษาศีล เช่นเดียวกับพวกท่านบ้าง..." ว่าดังนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงไปหาท่านเศรษฐี ศึกษาในอุโบสถศีลแล้ว มีใจอันผ่องแผ้ว ตั้งใจสมาทานรักษา...

ข้าแต่ท่านผู้ทรงศีล ข้าพเจ้าเป็นผู้ทำงานหนัก ไม่มีอาหารตก ตกถึงห้องมาทั้งวัน ตกตกลมกำเริบขึ้น ข้าพเจ้าทนไม่ไหว ได้ทำกาละ คือตายไป มาเกิดเป็นรุกขเทวดา สิ่งสฤติย์ที่ตนไม่ใหญ่นี้ อานุภาพทั้งหมดที่ท่านเห็น เป็นอันสิ้นลงของอุโบสถศีลครั้งวันดังกล่าวมาแล้ว..."

นั่นเป็นเรื่องที่มีมาในพระไตรปิฎก อ่านแล้วแปลไทยเป็นไทยเอาเองก็แล้วกัน เขียนแบบธรรมดาเดียวเขาจะหาว่าไม่เก่ง เล่นสำนวนให้เวียนหัวซะอย่างนั้นแหละ ที่นี้จะกล่าวถึงอานุภาพศีล ๘ ที่อาดมาพบมาเองบ้าง (เข้าเรื่องซะที่ อู้อานานแล้ว...!)

คืนหนึ่งที่บ้านสายลม หลังกรรมฐานแล้ว หลวงพ่อเมตตาเล่าว่า "พระท่านมาบอกว่า คนที่มาเจริญกรรมฐานในคืนนี้ทั้งหมด มีอยู่ ๗๐ คนที่รักษาศีล ๘ ได้..." เรื่องแบบนี้อาดมาไม่เคยล้าหลังใครอยู่แล้ว จึงทักท้วงว่า "ข้าคือหนึ่งในจำนวนนั้น...!"

เมื่อมันใจก็เอาเลย ตั้งใจรักษาศีล ๘ ตั้งแต่วันทีนั้นเป็นต้นไป ฆากลับบ้านอาศัยของน้ำไอศ (คุณประสพโชค บังฉิมางกูร) เพราะไปทางเดียวกัน น้ำไอศชวนกินข้าวก่อน อาตมายอมเสียมารยาท ปฏิเสธการเลี้ยง แล้วเดินกลับบ้านเอง (กลัวเสียไม่ได้นะซี...!)

กราบขอขรามีพระ... ด้วยอานุภาพศีล ๘ ที่ลูกตั้งใจรักษา ขออย่าให้ร่างกายมีความกระวนกระวายใด ๆ เลย...สาธุ"พอหลังเที่ยงวันรุ่งขึ้น มันเหมือนกับคอกหอยดิน ก็นะอะไรไม่ได้นอกจากน้ำ ตั้งแต่เริ่มมาก็เป็น

แบบนี้ทุกวัน เลขรักษาศีล ๘ ได้อย่างสบาย ๆ...

๔ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมยุญญ์

๓๖. สามปีที่รอดคอย

การรอดคอยเป็นเรื่องน่าเบื่อหน่ายซะเหลือเกิน (แน่นอน... ยกเว้นตอนคอยแฟนจะ) อาตมาเป็นคนใจร้อน ให้คอยใครนาน ๆ มันไม่ไหว มีนัดกับใคร มักจะไปก่อนเวลานัดเสมอ แต่จะรอไม่เกิน ๑๕ นาทีเท่านั้น ถ้าเขาไม่มาอาดมากไป เพราะคนผิคนัดไม่ใช่เรา...!

ในทางทหาร การนัดหมายเป็นเรื่องสำคัญที่สุด จะพลาดไม่ได้เลย ยิ่งเป็นการเข้าตีฝ่ายตรงข้ามด้วยแล้ว หาก วัน ว. เวลา น. ผิดพลาดถึงเวลาอาวุธหนักทุกชนิด จะระดมใส่อย่างต่อเนื่อง ถ้าเราไปไม่ถึงที่หมายตามเวลา มีสิทธิ์ตายด้วยอาวุธของฝ่ายเราเอง...!

แม้จะเป็นคนตรงต่อเวลาและไม่ยอมรอใคร แต่ในบางเรื่องที่ตั้งใจทำนั้น อาตมาเป็นคนที่ดีอริ้นถึงที่สุด ถ้าไม่สำเร็จละก็ อาตมาจะทำซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกว่าจะสำเร็จดังปรารถนา ถ้าไม่ได้ผลก็สู้ทนทำต่อไป นานเท่าไรก็จะรอ ไม่ได้ไม่เลิกซิวา...!

อาดมาปฏิบัติกรรมฐานตามแนวของหลวงพ่อกับด้วยความอยากมีฤทธิ์เดชไว้อวดชาวบ้าน ว่าข้าก็หนึ่งในตองอู ใครอย่ามาทาบซะให้ยาก ...ความคิดเลว ๆ แบบนี้ ผิงหัวมาตลอด เล่นเอาคิดหาน้ำหน้า การปฏิบัติแบบนี้ กว่าจะทำอะไรได้แต่ละที มันจึงลำบากสาหัสสินัก..!

หลวงพ่อกับเขียนถึง ปฐมฌาน ในหนังสือ คู่มือปฏิบัติกรรมฐาน ว่า ถ้าใครทรงไว้ได้ มีสิทธิ์เกิดเป็นพรหมชั้นที่ ๑-๒-๓ อย่างสบาย ๆ และ

ถ้าเอากำลึงฆาตมาตีก็เลส ก็สามารททำได้ง่าย อาตมาเลยอยากจะเป็น
ผู้ทรงฆาต ขึ้นมาบ้าง (น่าสมเพชมั๊ย...?)

เมื่อกิเลสขึ้นหน้าคั่นหน้าทาง อาตมาก็เร่งภาวนาเพื่อปฐมฌาน
ที่ตนหวัง ตามที่อ่านมา หลวงพ่อเขียนไว้ว่า ปฐมฌานประกอบด้วยองค์
๕ คือ

๑. วิตก คิดนึกตรึกอยู่ว่าเราจะภาวนา
๒. วิจารณ์ รู้ยู่ที่กำลังภาวนาอย่างไร
๓. ปีติ มีความอิ่มเอิบใจปรากฏขึ้น
๔. สุข รู้สึกสุขสดชื่นอย่างบอกไม่ถูก
๕. เอกัคคตารมณ์ ตั้งมั่นอยู่ในอารมณ์เดียว

ภาวนาไปก็ตามจับอาการทางร่างกายไป เมื่อไรจะถึงปฐมฌาน
เสียที นีวิตก...กำลังนึกว่าหายใจอย่างไร ภาวนาอย่างไร นีวิจารณ์...
ลมหายใจเข้าออกสั้นยาวเท่าไร หนักเบาอย่างไร คำภาวนาผูกกับลม
หายใจเข้าออกอย่างไร...

นี่ปีติ...เกิดอาการขนลุกชู่ซ่าไปทั้งตัว ไกลความจริงเข้ามาแล้ว..
ถึงตรงนี้เป็นจุดไม่ต้องแจวทุกที ด้วยความโง่ไปตามจับแต่อาการ
ทางร่างกาย ใจเลยไม่ตั้งมั่น แล้วฌานที่ใหม่นั้นจะมากับไอ้คนฟุ้งซ่าน
แบบนี้...!

หนึ่งปีก็แล้ว สองปีก็แล้ว คำว่าสุขหน้าตาเป็นอย่างไรไม่เคยรับรู้
ถึงปีที่สามยังขาดอกอยู่ที่เก่า วนเป็นวงกินหางอยู่แค่นั้น วิตก วิจารณ์ ปีติ
แล้วก็แจ้ง...จนอาตมาชักท้อใจ อะไรมันจะยากเย็นขนาดนี้ แต่ความรื่น
ยังคงมีอยู่ จึงซังกะตายภาวนาต่อไป...

แล้ววันนั้นก็มาถึง อาตมาตั้งใจว่า จะเป็นอย่างไรก็ช่างหัวมัน
ได้ไม่ได้ก็ช่าง หน้าทีของเราคือภาวนา ว่าแล้วก็ภาวนาไปเรื่อย ไม่สนใจ
อาการทางกายอีก นึกถึงลมหายใจเข้าออกแค่นี้ก็ครั้ง อารมณ์ตรงจุด
พอดี รู้สึกสว่างวาบไปทั้งตัว...!

จากกรุงเทพฯ อาตมากระโดดขึ้น บ.ข.ส. ตรงแนวไปอุทัยธานี
ถึงวัดหลวงพ่อกำลังรับแขกอยู่พอดี อาตมาตรงเข้าไปกราบ แล้วบอกว่า
ท่านเป็นการใหญ่ ว่าปฐมฌานมันไม่ได้เกิดขึ้นจริงๆ อย่างที่หลวงพ่
เขียนนี่ครับ มันเกิดพร้อมกันเลยต่างหาก...!

หลวงพ่หัวเราะอย่างอารมณ์ดี พลางกล่าวว่า "เดี่ยว..ไอ้หนู..
ใจเย็น ๆ รู้จักคำโบราณที่ว่า ลัดนิ้วมือเดียว มั๊ยล่ะ...?" ท่านงอนนิ้ว
แล้วตืดให้ดู แล้วอธิบายว่า...

"เวลาตืดนิ้ว เราจะเห็นตอนนิ้วมันงอและชี้ตรงเท่านั้น แต่นิ้วมันชี้
ตรงขึ้นไปอย่างไร คนที่สังกตละเอียดจะทราบได้ ปฐมฌานก็เช่นเดียว
กัน มันเกิดขึ้นเร็วมาก เราก็คิดว่าเกิดขึ้นพร้อมกัน แต่คนที่กำลังใจละ
เอียด เขาจะรู้ว่ามันเกิดขึ้นทีละขั้น พอเป็นปฐมฌานก็ครบองค์๕พอดี..."

ถ้าเป็นท่านผู้อ่านจะรู้สึกอย่างไร...? อาตมาเองแทบมุดพื้น
ศาลาหนี ไม่รู้จริงต้นอวดเก่งไปต่อว่า ยังสงสัยอยู่ครมครันว่า ทำไม
หลวงพ่ไม่ล่อกบาลด้วยตะพดซึกที่...? ตอนหลังคำถามโง่หน่อยกว่านี้
ตั้งแยะ โดนชะคล่าป้อยไปทุกที...!

๕ มีนาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุขุมมปัญญา

๓๓. พลังเหนือโลก

โลกเบียวๆ ของเราใบนี้ ปกคลุมด้วยชั้นบรรยากาศและสนามพลังแม่เหล็ก นอกจากนั้นยังเต็มไปด้วยประจุไฟฟ้า คลื่นของเรดาร์ วิทยุ โทรทัศน์ โทรศัพท์ สารพัดสารเพ บางทีกระแสพลังเหล่านี้ก็ให้โทษ เช่น เครื่องบินตก เพราะสับสนในคลื่นสัญญาณ จนต้องสร้างวัตถุที่ป้องกันคลื่นสัญญาณ เรียกว่า **กรงฟาราเดย์** ขึ้นมาแก้ไขสถานการณ์...

พลังบางอย่างสุดท้ายนักวิทยาศาสตร์จะหาเหตุผลได้ เช่น พลังประหลาดจากสามเหลี่ยมเบอร์มิวด้า พลังลึกลับจากปิรามิด เป็นต้น อาตมาเผชิญกับพลังของกระแสไฟฟ้าในอากาศ จนแทบจะเสียชีวิตมาแล้ว บอกไปจะมีใครเชื่อหรือเปล่าก็ไม่รู้...?

อาตมานอนภาวนาอยู่ เกิดความคิดมองเห็นประจุไฟฟ้าในบรรยากาศอนุภาคไอออนจิ๋วๆ เกาะตัวเป็นกลุ่มๆ มีทั้งโปรตอน อิเล็กตรอนครบครัน ต้นไปนี่ถึงกำลังภายในของจีน เขาว่านี่แหละของแท้ล่ะ...ถ้าดึงมาเข้าตัวได้ ก็ใช้เป็นกำลังภายในแบบในหนังได้...!

ไม่ได้นึกเลยว่ามันจะมีอันตราย ใช้กำลังใจดึงเอาประจุไฟฟ้ามารวมตัวกัน แล้วดึงดูดเข้ามาสู่ตัวเองทันที...วูบแรกที่รู้สึกคือ...เส้นเลือดทุกเส้นพองตัวแทบระเบิด ลูกตาเหมือนจะทะลักออกนอกเบ้า สมองจะพุ่งกระเจายอกทางกระหม่อม...!

ดีที่ไม่ขาดสติ รีบตัดพลังไฟฟ้าทิ้ง นอนแผ่หราแทบขาดใจตายเกือบจะจับตัวเองนั่งเก้าอี้ไฟฟ้าแล้วใหม่ล่ะ...! ใช้กำลังใจเหยี่ยวยาวตัวเองเป็นชั่วโมง กว่าจะกระย่องกระแย่ง ออกไปทำวัตรได้ เช็ดจนตายไม่เอาอีกแล้ว...!

พลังเหนือโลก ที่นักวิทยาศาสตร์ก็สุดที่จะพิสูจน์ได้ เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาอาตมาอีกหนหนึ่ง ตอนนั้น มีคำทำนายของ ท่านปรีชาทรงธรรมว่า "ในวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๒๕ ศูนย์โลกทรพลัง จะหมุนเวียนมาอยู่ที่วัดท่าซุง ถึงเวลานั้น บุคคลในสถานที่นั้น จะกระทำในปริยัติ ปฏิบัติ หรือ ปฏิเวธ จะได้ผลเป็นที่น่าพอใจอย่างยิ่ง "

วันนั้นอาตมาชวนเพื่อนๆ ไปวัด เพื่อรอพิสูจน์ว่ามีอะไรเป็นหลักฐานบ้าง ยามที่พลังเหนือโลกหมุนเวียนมาถึง ในขณะที่อาตมาเดินไปไหว้พระจุฬามณีนั่นเอง ก็ได้เห็น...ต้นโพธิ์ใหญ่หน้าโรงไฟฟ้าข้างพระจุฬามณีที่ใบร่วงหมดทั้งต้น จนอาตมาคิดว่ามันคงจะตายในไม่ช้า อยู่ๆ ก็มีใบอ่อนสะพรั่งพริ้วขึ้นมา และโตขึ้นอย่างรวดเร็วอย่างกับเส้นกาล กลายเป็นใบอ่อนขนาดใหญ๋ เชี่ยวชงไปทั้งต้น...!

ไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ก็เป็นที่แล้ว อาตมารีบไปตามเพื่อนมาดูขณะเดินทางจากห้องพักมายังต้นโพธิ์ ยายตี๋ (ร.ท.หญิงสิริพรจอมผา) ซี่ที่ท้องฟ้ากลางบอกว่า "ฟ้าแลบแลบสวยจัง เหมือนนรกไม่เลยเสียตายนะ...ถ้าถ่ายรูปไว้เห็นก็ดี..."

อาตมาเองไม่ทันสังเกต จึงไม่ทราบว่ามีสายอย่างไร นอกจากพาพรรคพวกไปดูของมหัศจรรย์ที่ตนเองพบมา แต่คืนนั้นเอง ที่เสาวณีย์ (คุณเสาวณีย์ บุญบุตร) ถ่ายรูปสถานที่ในวัดหลายแห่ง และพิธีพุทธาภิเษกวัตถุมงคล พอล้างฟิล์มออกมา ปรากฏว่า...

ทุกภาพมีแสงสีประหลาด เป็นเส้นสายสีสรรพ์ต่างๆ กัน สอดกระหวัดกันไปมาสวยงามเป็นอย่างยิ่ง ยายตี๋เห็นเข้าก็ร้องลั่นว่า "เหมือนฟ้าแลบที่ตัวเห็นเลย..." บางภาพมองเห็นภาพที่ตั้งใจถ่ายอยู่วางๆ บางภาพ

กระโถนช่างกรรมาณีน

มีแต่เส้นสายประหลาดแน่ที่บจนมองไม่เห็นอะไร...

บางภาพเส้นสายตักกันเป็นรูปยันต์เกราะเพชรอย่างสวยงาม บางภาพเป็นอักษรขอมและตัวหนังสือแปลกๆ ช่างภาพหลายรายมาขอดูแล้วว่า หลายภาพสามารถทำขึ้นเองได้ แต่ภาพตัวอักษรและยันต์เกราะเพชรนั้น ไม่มีใครทำขึ้นได้ด้วยเทคนิคถ่ายภาพอย่างแน่นอน...!

๕ มีนาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุรมุมปญโญ

